Cuvinte cu amândouă mâinile

Interviuri realizate la nivel online de
Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș

Teologie pentru azi

București
2010

Întregul proiect al acestei cărți a pornit de la acest articol...

Cartea interviu

Îmi place să fac interviuri[1] pe orice temă cu oricine.

De aceea, dacă doriți să facem un interviu, un al doilea, al treilea, al 4-lea interviu, pentru ca să iasă o carte de interviuri…le putem face, printre picături, prin email…cu oricine dorește.

Le strângem, le punem în carte, cărți…și sunt citite de către toți.

Dacă vă e greu să scrieți…ne răspundeți la întrebări în format audio sau video și facem…un DVD, două, nouă, de interviuri.

Eu întreb…dv. răspundeți!

Oricine dorește: să ne anunțe și alături de emailul său, un mic CV, ca să știm cu cine vorbim…

Cartea sau DVD-ul *Teologie pentru azi* de interviuri vor fi la nivel online și se vor distribui gratuit.

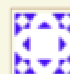
Aviz oricui dorește!

---

[1] Articolul a fost publicat la nivel online pe data de 10 ianuarie 2010, la ora 20. 48.

Prima reacție...

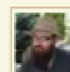
On 10/01/2010 at 9:43 PM Stârceanu Bogdan Said: | Editează

O idee extraordinara Parinte!

1 Votes

On 10/01/2010 at 9:48 PM Pr. Dorin Said: | Editează

...da, însă nu sunt doritori...pentru extraordinar!

1 Votes

Propuneri teme pentru interviuri

Bogdan Ioan Stârceanu (starceanu@gmail.com), 10 ianuarie 2010, 22. 30.

Părinte Dorin,

Vă propun, dacă doriți, mai multe interviuri pe diferite teme, asupra cărora mă ocup momentan:

1. *Darwinismul*: o paradigmă a societății postmoderne, fals sau adevăr? (temă care se vrea a se materializa într-o carte, o *continuare* sau r*eformulare* a lucrării de licență);
2. Alcătuirea rețelelor informatice: concepte fundamentale (cum e structurat internetul, elemente de routing-swiching, cum sunt structurate pachetele de informații în internet până la cele mai mici detalii);
3. *Specializarea* sau *ultraspecializarea* versus *vederea holistică* a lumii din perspectiva Sfinților Părinți (cum vedeau Sfinții Părinți – aici ne putem restrânge – raportul dintre *specific* și *general*);
4. De unde se începe programarea: noțiuni fundamentale;
5. O vedere teologică asupra fizicii cuantice;
6. O scurtă explicație asupra crizei economice actuale.

Mulțumim!
Bogdan Stârceanu.

*

Același, la 22. 36, în aceeași seară:

Părinte Dorin,

Mă gândeam ca fiecare interviu să înceapă cu prezentarea surselor, ca apoi să se continue cu prezentarea generală și apoi a detaliilor și...celelalte.

Bogdan Stârceanu

*

Acelaşi, în aceeaşi seară, la ora 22. 54.

Părinte Dorin,

După cum am citit în propunerea dumneavoastră este necesară trimiterea unui C.V.

Vă trimit şi eu unul. Din pacate îl am doar în limba engleză.

M-am mai gândit şi la alte teme, care sa pună în discuţie preocupări recente, cât şi competenţe câştigate personal de curând:

1. Utilizarea sistemelor Unix/Linux.

2. Alternative educaţionale: învăţare rapidă, citire rapidă.

Mă iertaţi!
Bogdan Stârceanu

*

10 ianuarie 2010, 23. 25...21 ianuarie 2010, 10. 43

Cu Masterand Bogdan Ioan Stârceanu

– Vă propun un interviu netematic, domnule Bogdan Stârceanu[2]...pentru ca să nu fie obositor, dar care va îngloba, în mare, toate temele propuse de dumneavoastră.

Și aș începe cu întrebarea: De ce o societate tehnologizată, ca a noastră...e atât de *agresivă* și nu e *rațională*, așezată? De ce nu știe să își găsească echilibrul?

– Pentru că echilibrul e *în interior* iar, pentru mulţi dintre semenii noştri, în interior nu există nimic.

Tehnica, mania de a fi la modă, are în substrat dorinţa de desăvârşire. Noi, oamenii, avem ceva ce ne poate deveni iad sau rai, dorinţa după desăvârşire.

Eu cred, că în iad omul însetează după Dumnezeu, dar nu are de unde să se sature.

Creşterea agresivităţii concomitent cu dezvoltarea tehnicii vine tocmai din neputinţa omului de a găsi împlinirea prin ea. Când există nebunie nu poate exista raţiune, nu poate exista echilibru.

Echilibrul şi raţionalitatea/raţiunea nu pot fi autonome, ci doar *în* şi *cu* Dumnezeu.

Asta este problema omului contemporan: nu poate înţelege că a fi *autonom* înseamnă *a fi mort*. Tehnica îi dă, ca un drog, aparenţa autonomicităţii, independenţei chiar şi faţă de el însuşi, mai ales faţă de el însuşi.

În urma unui studiu recent al unor neurologi americani s-a ajuns la concluzia că omul în faţa televizorului, în timpul unui film, intră într-o fază de semihipnoză, adică o stare de *virtualitate nocivă* (mai ales în timpul unor filme).

Dar să nu fiu înţeles greşit: tehnica nu este *rea în sine*, este doar *o unealtă*. Noi am devenit sclavii ei şi nu ştiu dacă printr-o decuplare bruscă lucrurile s-ar îmbunătăţii. Trebuie lucrat altfel.

Studiile mele recente în domeniul tehnicii computerizate, mai ales în domeniul reţelisticii, m-a făcut să

[2] A se vedea blogul său: http://starceanub.wordpress.com/.

înţeleg mai în amănunt raportul dintre *tehnică* şi *suflet*, în drumul omului spre mântuire.

– Am văzut adesea în mașină *o persoană*...Că se dorește a fi *o persoană*...Și informația ar fi *sufletul* acestei mașini...Este o iluzie sau nu faptul că tehnica de proiectare a mașinilor tehnologice face din ele un fel de *creier viu*...care vrea să ne ia locul?

– Nu cred că maşina poate fi *o persoană*. În foarte multe manuale / cărţi de programare se începe cu următoarea expresie: „Calculatorul e tâmp". El nu ştie decât ceea ce îi dai tu să ştie, atâta tot.

Putem spune că o maşină este *o extensie a omului*. Ea nu poate gândi de una singură, nu poate să facă lucrul ăsta. Un calculator, spre exemplu, face calcule după nişte algoritmi, pe care eu, omul, îi introduc în el.

Există, tot în programare, aşa numitele *expresii*, care trasează linia unei propoziţii: dacă *x* este *adevărat*, atunci se se acţionează după un anumit *pattern*, dacă nu, îți returnează eroare.

Există o ramură a ştiinţei care se ocupă cu *inteligenţa artificială*. Inteligenţa artificiala nu are nimic în comun cu ceea ce noi înţelegem prin termenul de *conştiinţă-persoană*, chiar daca foloseşte un limbaj asemanator.

Din păcate, Părinte, trăim într-un fel de *iluzie a unui viitor irealizabil*. Lucrul acesta este dedus din diferenţa existentă între *realitatea imediată* şi *realitatea sintetizată/pixelizată*.

Fizica, atât cea clasică cât şi cea a particulelor, ne învaţă că *totul este informaţie*. Da, se pare că totul este informaţie. Dar...ceva lipseşte din această descriere: harul.

– Și *de ce* lipsește harul lui Dumnezeu, slava Lui cea necreată, domnule Bogdan, dintr-o lume saturată de raționalitate, de puctualitate, de acuratețe a informațiilor, a detaliilor?

Pentru că suntem *prea informați* sau *inteligenți*...pentru viața cu Dumnezeu sau pentru că suntem *prea afoni* și *groși la inimă* pentru comuniune, pentru relația cu El?

– O întrebare grea, Părinte! Contemporaneitatea noastră este un mod de-a fi paradoxal. Tocmai „inexistenţa” harului dumnezeiesc certifică prezenţa Lui.

Mulţi dintre noi nu gândim şi nu simţim harul pentru că raţionăm liniar, în termeni simpli, de genul: *fals* sau *adevărat*. Nu gândim paradoxal.

Teoria lui Karl Heisenberg[3] este elocventă pentru om tocmai pentru că pune importanţă pe *existenţa ca paradox*.

Raţionalitatea,punctualitatea, acurateţea informaţiilor, a detaliilor sunt frumoase dacă sunt gândite în plan vertical.

Tinerii, oamenii de astăzi, sunt *mai perspicace*, mai inteligenţi din perspectiva concretului, dar *invalizi* din perspectiva holisticului.

Ştim să raţionalizăm la centimă fiecare detaliu, dar nu mai ştim să să gândim plenar. Nu mai ştim să vedem pădurea de copaci.

Ca Profesor de Religie am acest obicei de a le spune mereu copiilor că *sunt veşnici*, că noi toţi avem *perspectiva veşniciei*.

Ce şansă! O veşnicie în faţă...E colosal!

Ori un tânăr, care are o astfel de vedere în perspectivă, o perspectivă a veşniciei lui, este copleşit de bucurie şi recunoştiinţă faţă de El.

Lumea este frumoasă în *nefrumuseţea* ei. Depinde din ce unghi o priveşti: *plin de har* sau *gol de har*.

Eu cred că informarea nu mai are valenţele *genuine* pe care i le dă sensul, dacă noi nu gândim curat. Informaţia o vedem acum dintr-o perspectivă dualistă. Dacă ne e potrivnică o rejectăm, dacă e favorabilă „politicilor” gândirii noastre liniare, o acceptăm. Depinde în ce „echipă” ne găsim.

În această perspectivă *a fi în har* înseamnă *a avea puterea discernământului*. Fericitul Sofronie[4] vorbeşte foarte frumos de această *vorbire în har*, prin care se poate *discerne* informaţia.

Mă gândesc, spre exemplu, la Sfântul Augustin[5] sau la Sfântul Ioan Damaschin[6]: câtă putere de discernământ, ce logică harică, în procesarea şi discernerea informaţiei.

[3] Werner Karl Heisenberg: http://ro.wikipedia.org/wiki/Werner_Heisenberg.
[4] Saharov: http://ro.orthodoxwiki.org/Sofronie_%28Saharov%29.
[5] Sfântul Augustin al Hipponei: http://en.wikipedia.org/wiki/Augustine_of_Hippo.
[6] A se vedea: http://ro.orthodoxwiki.org/Ioan_Damaschin.

Lucrul ăsta nu-l mai găsim decât foarte rar azi, pentru că informaţia a devenit ceva, paradoxal, *prea accesibil*, prea uşor de obţinut.

Trăim un alt paradox azi: cu cât informaţia creşte, cu atât puterea de *receptare* şi *apreciere* a ce e bun scade.

Dacă librăriile sunt pline de cărţi, traduceri peste traduceri ar fi trebuit să vedem *zeci de Stăniloae*. Ori, din păcate, nu vedem acest lucru.

Dacă mâine ar fi un cataclism, care ar pune shut down pe tot ce e electronic, oare ce s-ar întâmpla?

Cred că omul nu ştie să *aprecieze* decât atunci când e *lipsit*. Același lucru se petrece și în relaţia sa cu Dumnezeu.

Când harul se retrage pentru o perioadă atunci e *creşterea* pentru om.

– Să înțelegem că sunteți mai mult *pesimist* sau mai mult *optimist* pentru viitorul nostru, ca neam și al lumii în general? Cum credeți că se va dezvolta lumea din punct de vedere religios, cultural, informațional în următorul deceniu, pe care abia l-am inaugurat în acest 2010?

Vom îndrăzi *și mai mult* sau *ne vom replia*, ne vom întoarce la un mod de existență ordonat, cu atenție la sănătatea noastră și la mediul ambiant?

– Dacă privesc lumea din perspectiva *a ceea ce văd* şi *trăiesc* pot spune că *sunt pesimist*. Dacă o privesc din perspectiva a ceea ce *a fost* pot spune că *sunt optimist*.

Prezentul este punctul dintre două laturi: trecut şi viitor. Prezentul este cel care hotărăşte viitorul şi certifică trecutul. În mare parte totul depinde de noi: cât de mult am învăţat din trecut şi cât ne dorim de la viitor.

Societatea, lumea, în întregul ei tinde spre *împletire*. Pornită de la nivelul economic, spre exemplu, globalizarea, acaparează tot mai multe sfere cum ar fi: religiozitatea, relaţionarea socială, raportul între persoane şi chiar familia.

Prezentul, din punctul de vedere al relaţionarii dintre persoane, stă sub semnul neomilitantismului de factor marxist[7].

Dacă în secolul al XIX-lea vorbeam de *feminismul militant*, la începutul secolului al XXI-lea vorbim de *ecologism cu tente rasiste*.

[7] Karl Marx: http://ro.wikipedia.org/wiki/Karl_Marx.

Dacă tot în secolul al XIX-lea vorbeam de *darwinism* ca mişcare globalistă de regândire a paradigmelor gândirii umane, acum vorbim de *sincretism religios* ca soluţie la criza interioară a omului.

Trăim, de fapt, într-un fel de reşapare a unor idei revolute, reformulate dar având acelaşi substrat.

Foarte puţini dintre noi gândim lumea şi viitorul din perspectivă creştin-ortodoxă. Dacă tot o să răscolim gunoiul istoric în speranţa transformării lui în aur, viitorul o să fie sumbru.

Prea multe replici, prea multă încrâncenare şi dorinţă de revanşă între noi şi prea puţin firesc, normal.

Şi, ca să revin la întrebarea iniţială pusă de dumneavoastră, pot spune că viitorul stă sub semnul *sincretismului* pe latura religie – cultură şi *globalismului* pe latura economic – social.

Dacă vorbim de dezvoltare economică cred că aceasta va merge umăr la umăr cu informatizarea accelerată a societăţii, chiar până în cele mai mici detalii, cu riscul afectării intimităţii individului.

Felul în care noi, ca persoane, vom reacţiona la aceste evoluţii va fi interesant de analizat.

Prezentul ne descoperă, din păcate, ceva grotesc. Individul se maşinizează, aruncându-se în virtual, iar societatea se polarizează chiar dacă tinde spre amestecarea forţată a contrariilor.

Spre exemplu, în Franţa (reduta laicităţii de tip marxisto-darwinist), o mare parte din populaţia ţării se declară *adeptă a islamului*.

Omul, când e gol, alege extremele.

Ecologismul, spre exemplu, ne oferă o nouă faţetă a ceea ce înseamnă *rasismul de tip verde*. Devenită religie de jure în Anglia, ecologismul tinde în a vedea omul ca *dăunător planetei*, şi deci, nevoia de *a fi exterminat* sau *constrâns într-un fel*.

În acest context rolul Ortodoxiei este esenţial. Ea trebuie să vină şi să arate lumii echilibrul în toate: adevărata ecologie, adevăratul raport între *individ* şi *societate*.

Trebuie să revenim la matca *normalităţii de tip creştin* pentru a ne putea construi un viitor.

Când spun asta nu mă gândesc la *mase de oameni* schimbate peste noapte. Nu, în niciun caz la asta!

Creştinismul propune persoanei, omului, ca fiinţă creată, *să fie alta*. Îi propune lui John, Mariei, lui Jose, lui Michael etc. Nu propune sisteme pentru *mulţimi*, ci aduce soluţii reale unor oameni reali, tangibili şi fireşti.

Cred că asta ar trebui să facem pentru viitorul nostru.

– Adică cultivăm multe utopii, ideologii perisabile și nu avem apentență pentru normalitate, pentru firescul nostru creațional.

Însă, cineva, ar putea să spună că vorbiți numai *la general* și *deloc aplicat*. Că *bateți câmpii cu generalul*...și nu spuneți nimic despre *cum ajutați lumea asta, la modul personal, ca să fie mai bună*?

Așa că, domnule Bogdan, ce ați făcut și faceți pentru ca lumea să fie mai bună? Ce veți lăsa, la sfârșitul vieții dv., în urmă? În mod concret...

– Dacă aş face o comparaţie cu ce aţi realizat dumneavoastră şi nu numai, cel puţin la *nivelul creaţiei online*, pot spune, sincer..., că nu am făcut...nimic...

Nu mă simt mândru *de ce puteam face* şi *nu am făcut*. Din cărţile pe care le-am început nu am terminat niciuna.

Am început un blog[8], pe care îl mai ţin în viaţă doar datorită inerţiei. Fiind invitat de dumneavoastră la a mă asocia proiectului *Teologie pentru azi*[9], am renunţat într-un mod care nu îmi face cinste.

Sunt multe lucrurile pe care nu le-am făcut, dar cred că lucrurile sunt *în schimbare*.

Acum sunt student la o a doua facultate[10], secţia *Finanţe-Bănci*[11]. În plus de asta sunt cursant al *Academiei Cisco:Crystal Mind*[12], unde am terminat primele două module.

Aşa cum v-am propus la început, temele pe care le abordez acum[13] încearcă să facă lumină în domenii de foarte mulţi cunoscute, dar puţin *explorate* în subsidiar.

---

8 A se vedea: http://starceanub.wordpress.com/.

9 Idem: http://bastrix.wordpress.com/.

10 Prima: *Facultatea de Teologie Ortodoxă* din București și *Masterul* acesteia.

11 Idem: http://www.artifex.org.ro/.

12 Idem: http://www.crystalmind.ro/.

13 Temele prezente la care lucrez sunt: „*Darwinismul*: o paradigmă a societății postmoderne, fals sau adevăr?”, „O vedere teologică asupra fizicii cuantice”, „Alternative educaționale: învățare rapidă, citire rapidă”, „Reţeaua internet – o viziune fundamentală”.

Legat de ce voi lăsa, la sfârşitul vieţii mele, concret, e un lucru la care mă gândesc de foarte multe ori.

Am o familie, doi copii, bucurii pe care Dumnezeu mi le-a dăruit. Activez la o şcoală unde lucrez la câteva proiecte legate de învăţarea şi citirea accelerată[14].

Sunt multe lucruri de făcut pentru a încerca să *schimbăm ceva* în bucăţica în care activăm şi de asta sunt perfect conştient.

De aceea *încerc*, chiar dacă, de cele mai multe ori, nu reuşesc să finalizez ceea ce îmi propun. E *un neajuns personal* pe care doresc să-l îndrept pe cât îmi este cu putinţă.

– Inițial mi-ați vorbit despre proiectele dv., acum mi-ați reamintit câte ceva...De aceea cred, că în această secțiune, trebuie să vă acord prilejul de a vorbi despre un proiect al dv., în așa fel încât să înțelegem de unde ați plecat, ce ați înțeles în timpul muncii de cercetare, ce importantă ar avea pentru noi proiectul dv. și în ce îl încadrați, în ce problematică mai largă.

Puteți vorbi despre toate, cât doriți (nu mă opun acestui lucru), însă, mă gândeam, ca pentru început să vorbiți despre unul, pe care să ni-l dorim și noi sau despre care să auzim lucruri, care să ne facă avizi de *mai mult*...

– Proiectele de cercetare la care lucrez le pot împărţi în două secţiuni: *proiecte imediate* şi *proiecte de lungă durată*.

Atât proiectele imediate la care lucrez cât şi cele de lungă durată se găsesc într-o interconexiune, adică nu sunt independente unele de altele.

Cele pe care le-am pus la categoria „Proiecte de lungă durată” au în componenţa lor elemente de cercetare ce implică acumularea de competenţe noi, cum ar fi cele din domeniul fizicii şi matematicii, fapt care implică timp pentru a fi procesate.

Dar, ca să nu mă lungesc vorba mai mult, pentru început, o să vă prezint, în câteva cuvinte, un prim proiect la care lucrez: *Darwinismul: o paradigmă a societăţii postmoderne. Fals sau adevăr?*

[14] Acest proiect s-a concretizat într-un *curs gratuit* la care au fost invitaţi toţi tinerii cu vârste mai mari de 11 ani.

M-aţi putea întreba: *De ce această temă?*

Păi, în primul rând, mi-a atras atenția actualitatea ei, încă din facultate, lucru concretizat în tema *lucrării de licenţă*.

Un alt doilea lucru îl reprezintă *baza ideologică* cu care se operează aici, pentru a impune nişte idei într-o societate complet desacralizată.

De aceea, o cercetare atentă şi onestă a subiectului, este necesară pentru a lămuri, măcar în parte, dezinformările şi mistificările prin care *o simplă teorie ştiinţifică* este impusă ca *adevăr irefutabil*.

Pentru început voi enumera câteva din cărţile folosite ca bibliografie[15]:

1. Charles Darwin[16], *The Origin of Species*[17]
2. Michael A. Cremo and Richard L. Thompson, *Arheologia interzisă*, Ed. MAR, 2005[18].
3. Barrow J., Tipler D., *Principiul Antropic*, Ed. Tehnică, 2001[19].
4. Ficeac, B, *Tehnici de manipulare*, Ed. Nemira, 2004[20].
5. Huntington, S., P.[21], *Ciocnirea civilizatiilor*, Ed. Antet, 1998.

Trăim într-o societate bazată, în primul rând, pe consum. Întreg stabilimentul economic, ideologic, cultural şi social au la bază un principiu de netăgăduit: *legea junglei*.

Există la nivel intelectual două concepţii cu privire la originea lumii: unul care spune că lumea este *rezultatul întâmplării* (*teoria evoluţionistă* şi avatarurile ei) şi *teoria creaţionistă* (mai nou teoria *proiectului inteligent*).

Ce spun cele două teorii?

---

[15] Sunt mult mai multe surse bibliografice, aici doar am spicuit din ele, încercând să le aleg pe acelea, care au cea mai mare legătură cu temele pe care le voi trata.
[16] Charles Darwin: http://ro.wikipedia.org/wiki/Charles_Darwin.
[17] Prezentă aici la nivel online: http://darwin-online.org.uk/EditorialIntroductions/Freeman_OntheOriginofSpecies.html.
[18] A se vedea: http://www.librariaonline.ro/product_info.php?products_id=10010183&view=&osCsid=c9soo7an5kod5mj6uaph1alfp0.
[19] Idem: http://www.tehnica.ro/detalii.asp?ID=160.
[20] Citată în bibliografia cursului său de *Tehnică mediatică*, de către regretatul Conf. Dr. George Pruteanu. A se vedea: http://www.pruteanu.ro/9ultima/univ-bibl.htm.
[21] Samuel Phillips Huntington: http://en.wikipedia.org/wiki/Samuel_P._Huntington.

Evoluţioniştii susţin originea şi starea actuală a lumii ca rezultat al selecţiei naturale, iar creaţioniştii propun argumentul finalităţii din natură.

Selecţia naturală pe care o găsim la Darwin este văzută ca *unica sursă a evoluţiei* în Univers. Darwin vede evoluţia într-un sens cu totul *mecanicist*.

El, de fapt, Îl înlocuieşte pe Dumnezeu cu „selecţia naturală”. *Lupta pentru supravieţuire* este văzută ca un fel de *impuls pentru evoluţie*, ca singura sursă de perpetuare a vieții pe pământ.

Cu toate acestea există întrebări pe care evoluţioniştii evită să le aducă în discuție:

1. Cum a apărut conştiinta?

2. Cum a apărut ideea de *autoconservare prin înmulţire* ţinând cont de teoria sistemelor?[22]

3. Care este *rolul informaţiei* în acest angrenaj?

Toate aceste idei legate de evoluţionism contrastează cu felul în care este promovată în mediul social, în mass-media, în mediul academic.

În acest context se remarcă cei doi paleontologi: *Michael Cremo* şi *Thompson*, care au adus la lumină o mulţime de dovezi ce, pur şi simplu, bulversează lumea academică, când se vorbeşte de vechimea omului şi evoluţia lui după paradigma darwinistă.

Urme de picior uman descoperite în 1979 într-un sit din Africa de Est, vechi de 3, 6 milioane de ani.

Sau femurul ER 1481 de la Lake Turkana din Kenya, găsit în 1972, şi altele, arată că întregul stabiliment darwinist este şubred, sau, cel puţin, ridică mari semne de întrebare.

Plecând de la aceste câteva argumente[23] de ordin ştiinţific, continui prin a prezenta evoluţia darwinismului, mai ales în secolul al XX-lea: legătura cu eugenia, rasismul şi noile curente ideologico-misticoide[24] cu tente sincretiste[25].

---

[22] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Teoria_general%C4%83_a_sistemelor#Aplica.C5.A3ii.

[23] Lucrarea prezintă, în detaliu, argumente din paleontologie, teoria sistemelor, biologie, chimie legate de acest subiect.

[24] Termenul îmi aparţine.

[25] Aici mă refer, în primul rând, la curentul ecologist, new-age etc.

După prezentarea argumentelor pro şi contra teoriei evoluţiei lui Darwin prezint poziţia Sfinţilor Părinţi cu privire la acest aspect[26].

Mă întreb mereu, urmărind subiectul, de ce atâta înverşunare cu privire la promovarea în mediile academice şi în societate a ideilor darwiniste, dacă ele au la bază *doar ipoteze* şi nu *fapte*?

Răspunsul la această întrebare cred că îl vedem în jurul nostru. În momentul în care paradigma existenţială este privită din perspectivă darwinistă totul se schimbă: relaţia între indivizi, relaţia cu statul, viziunea asupra persoanei şi rolul ei în societate.

Când Dawkins[27] vorbeşte de *moralitate* excluzându-l pe Dumnezeu el relativizează totul, absolut totul, mai puţin *darwinismul*.

Consecinţele schimbării de paradigmă asupra existenţei este colosal, iar persoana riscă să fie anihilată de vector[28].

În concluzie lucrarea se vrea o atenţionare asupra pericolului superficialităţii de dragul academismului strict, fără echivalent în realitate.

Când îl citeşti pe Darwin spunând că pe întreg cuprinsul lumii „orice variaţie, până la cea mai mică” are un efect asupra fiecarei fiinţe, te întrebi, dacă nu cumva a bătut câmpii.

Vederea simplistă, limitată doar la câteva concepte a unor lucruri ce, de cele mai multe ori, depăşesc orice imaginaţie legată de complexitate, din partea unor oameni eruditi, te pune pe gânduri la modul serios.

Asta se vrea a fi lucrarea: o stârnire a curiozităţii de *a te documenta* înainte de *a fabrica etichete*.

– Și, dacă e să continuăm discuția pe această temă, nuanțată de către dv., domnule Bogdan, și am demonta teoria evoluționistă, care e *regină* (așa știu eu...nu știu cum e acum) în manualele școlare românești de Zoologie, Botanică, Biologie, Geografie și Istorie, ce putem să spunem, în mod punctual, din perspectivă ortodoxă, despre

---

[26] Tema va fi doar retuşată, ţinând cont că ea a fost foarte bine tratată în lucrarea de licenţă.

[27] Dawkins, *The God Delusion,* 2006. A se vedea: http://en.wikipedia.org/wiki/The_God_Delusion.

[28] Termenul după care sunt definite, în termeni medicali, *fiinţele*.

vechimea pământului, a omului, despre modul cum s-au produs diverse schimbări ale climei etc.?

– Mai sus[29], în interviul nostru, vorbeam de raportul, văzut liniar, între *specific* şi *holistic*. Mediul academic actual este acaparat de *ştiinţele exacte* (matematică, fizică, biologie etc.) în detrimentul celor *umaniste*.

Asta înseamnă că viziunea omului faţă de el însuşi şi faţă de mediul în care trăieşte nu are valabilitate decât, dacă e despicată în zece, tăiată, pusă în laborator şi disecată pe fărâme.

Realitatea nu este *valabilă* dacă nu este gândită astfel. Din această perspectivă darwinismul s-a potrivit şi se potriveşte ca o mănuşă unei astfel de viziuni sau, chiar îndrăznesc să spun, tipul ăsta de percepţie izvorăşte dintr-o astfel de *viziune* asupra vieţii.

Un alt lucru îl reprezintă specializarea, ultraspecializarea în defavoarea holisticului, a felului de a vedea universul într-un mod integrator.

Chiar dacă fizica modernă încearcă să îşi aroge titlul de „regină a ştiinţelor", are o invaliditate *ascunsă*, dar *reală*: aparatul de măsurat, interfaţa[30].

Realitatea este validată ştiinţific doar dacă aparatul dă ok-ul. Dacă o realitate nu există din perspectiva aparatului atunci este ignorată cu desăvârşire.

Ori asta nu înţeleg cei din „nucleul dur" al darwinismului, că realitatea văzută prin proprii ochi e cu mult mai coerentă decât cea văzută prin ochii aparatelor, chiar dacă nu este exactă[31].

Descoperirile lui Cremo si Thompson, printre altele, încearcă să demonstreze şi faptul că: ori aparatele de datat cu carbon dau erori grave[32] ori lumea e cu mult mai tânără decât se presupune[33].

Un alt lucru revoltător îl reprezintă obscurantismul şi fanatismul „oamenilor de ştiinţă", atunci când vine vorba de luarea în calcul a metodologiilor de datare statutate de-a lungul timpului în mediul academic.

---

[29] A se vedea pagina 3.
[30] *LHC* vă spune ceva? A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Large_Hadron_Collider.
[31] În programare există o diferenţă colosală între *precis* şi *exact*.
[32] Aici am în vedere datările contradictorii cu privire la diferite artefacte descoperite de-a lungul timpului.
[33] Adică zecile şi miile de milioane de ani nu au existat niciodată.

Când un om de ştiinţă are o altă opinie cu privire la acest subiect este ostracizat[34], chiar îndepărtat din mediul academic[35].

Când o societate cum e cea modernă se susţine pe darwinism, îşi ia principiile din el, atunci e logic faptul, ca în jurul ei să existe *o armată de fanatici*.

Darwinismul nu mai este demult *o teorie ştiinţifică*, ci *o ideologie*, chiar *o religie*.

Acum să revin, în mod exact, asupra întrebării dumneavoatră.

Perspectiva ortodoxă asupra originii lumii și a evoluţiei ei este cu totul diferită decât ceea ce se înţelege în occidentul protestant.

Din păcate, *viziunea ştiinţifică creştină* este confundată cu *viziunea protestantă* şi *neoprotestantă* cu privire la lume.

Vocea Ortodoxiei[36] din acest punct de vedere nu prea este auzită. Încercările contemporanilor noştri de a realiza un dialog cu ştiinţa s-au rezumat numai la epistemologii, mai exact, *reverenţe* şi atât. Nu s-a mers în *fundal*, în adânc.

De aceea *vocea creştinismului* este confundată cu *vocea protestantismului*. Când fizicianul, biologul vorbeşte despre opinia creştină creaţionistă cu privire la originile lumii are în vedere numai şi numai *viziunea protestantă*.

Dar ce spune *viziunea protestantă*?

Păi, protestantismul vede lumea din perspectiva extremelor, nu are în vedere *ideea de mişcare*, pe care o găsim la Sfinţii Părinţi, lucru de altfel preponderant în teologia noastră, ortodoxă.

Ortodoxia, prin învăţătura despre energiile necreate, impinge viziunea asupra creaţiei, a lumii dincolo de limitele dialecticii aristotelico-platoniciene şi ne ancorează într-o altă realitate, total deschisă.

---

[34] Nu ştiu dacă ştiaţi acest amănunt dar lui Nicolae Paulescu nu i-a fost acordat *Premiul Nobel* pentru *descoperirea insulinei*, pentru simplul fapt că *nu a îmbrăţişat* ideile lui Darwin cu privire la originea lumii şi a omului. În sprijinul acestei idei aduc numeroasele articole din vremea respectivă, semnate de el, în care demontează, pas cu pas, ideile lui Darwin. Despre savantul român amintit a se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Nicolae_Paulescu.

[35] A se vedea acest documentar făcut de către doi evrei: http://video.google.com/videoplay?docid=-7404496760929224986#.

[36] Aici trebuie remarcată vocea Fericitului Serafim Rose şi nu numai, care merge dincolo de tatonări și pune punctul pe i. Ignorarea lui de către mediul academic este evidentă: vorbesc limbi diferite.

Viziunea omului de ştiinţă ortodox[37] nu este egocentric legată doar de *propriul succes*, ci vede *realizarea* doar ca un rezultat al *împreună lucrării* cu Dumnezeu.

Pentru omul de ştiinţă ortodox universul este plin de posibilităţi, cunoaşterea este infinită, pentru că relaţia lui cu Dumnezeu este *reală* şi *personală*.

Din păcate, astăzi, ortodoxia este văzută trunchiat în acest dialog ştiinţă-religie.

Un om de ştiinţă, într-un dialog, îmi făcea o comparaţie cel puţin comică referitoare la *Darwin*, *darwinism* şi *darwinist*.

Un om de ştiinţă susţinător fervent al darwinismului poate fi comparat cu un neoprotestant, care vine să te convingă cu citate din „Originea speciilor".

La nivelul dialogului de tipul acesta, liniar, atavic, se rezumă şi discuţia pe marginea predării evoluţionismului sau al Religiei în şcoală.

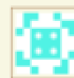
Dacă aş încerca să fac o imagine darwinismului în secolul al XXI-lea l-aş compara cu un elefant cu picioare de lăcustă[38].

Punctului slab stă chiar în *existenţa morţii*. Din punctul de vedere mecanicist al teoriei evoluţiei lui Darwin *moartea* e „călcâiul lui Ahile"[39].

---

[37] Citeam undeva, parcă într-o carte a lui Olivier Clement, că fizicienii români din anii '40 practicau *rugăciunea inimii* în efortul lor de desluşire a mecanismelor lumii.
[38] Ca în pictura lui Dali.
[39] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Ahile.

On 11/01/2010 at 3:46 AM Răzvan Said: | Editează

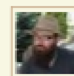
Eu as fi doritor, dar nu cred ca dumneavoastra ati fi doritor sa intervievati pe cineva cu vederi diferite.

Adica un baiat care se indragosteste tot de un baiat. Daca acceptati ideea, va stau la dispozitie. Si trimit si CV.

Cu respect,
Razvan.

★★★★★ 2 Votes

On 11/01/2010 at 6:16 AM Pr. Dorin Said: | Editează

De ce nu, domnule Răzvan?

Aștept CV-ul dv. și facem interviul!

★★★★★ 1 Votes

13 ianuarie 2010, 6. 26...18 ianuarie 2010, ora 17. 47

Cu D-l Răzvan[40]*, student la Jurnalism*

– Vă mulțumesc frumos, domnule Răzvan, că ați acceptat invitația acestui dialog...și mă bucur că CV-ul dv., la cei 21 de ani pe care îi aveți, începe să se contureze ca unul foarte atrăgător.

Și, în special, mi-a atras atenția faptul, că v-ați integrat, atât în munca de *voluntariat* dar și în cea de *publicitar*.

Voluntariatul presupune *buna dispoziție spre ajutor*, accente umanitare, pe când *publicitarea* presupune *bani*, strângerea de capital, care e antagonică cu latura dv. *umană*...

E corect sau dv. vedeți altfel lucrurile?

– În primul rând, nu consider că banii sunt *buni* sau *răi*. Ei sunt doar *un mijloc*, nimic mai mult şi depinde de fiecare dintre noi cum îi utilizăm.

Cineva poate folosi banii pentru a-şi face un rost, pentru a trăi decent, pentru a-i ajută pe cei mai puţin *norocoşi* sau *neînţeleşi* de restul lumii sau, bineînţeles, pentru a face rău.

M-am implicat în munca de voluntar pentru că ştiu prin ce am trecut, când mi-am dat seamă că sunt gay.

Îmi aduc foarte bine aminte cum e să dormi pe la prieteni, să fii considerat *nebun* sau să rişti să fii *dezmoştenit* de propria ta familie.

Îmi aduc aminte umilinţa şi certurile, îmi aduc aminte suferinţa mea şi a părinţilor mei, toate acestea pentru că se întâmplase să mă atragă *băieţii* şi nu *fetele*.

E greu pentru un adolescent de 16 ani să înţeleagă de ce este *respins* şi *etichetat*, judecat înainte de a-l cunoaşte.

Aşa că am vrut ca alţi tineri să aibă pe cineva cu care să vorbească în momentele lor grele, pe cineva de vârsta lor, care să ştie prin ce trec.

De aceea m-am dus la o asociaţie care luptă pentru drepturile băieţilor, care sunt atraşi de băieţi şi m-am înscris ca voluntar. În sfârşit simţeam că eram acceptat aşa cum

---

[40] Nu redăm numele în întregime, pentru că convorbitorul nostru ne-a cerut acest lucru. Însă am primit un CV integral din partea sa.

sunt şi că făceam parte dintr-o echipă, unde nimeni nu se uită ciudat la mine.

Aş vrea ca şi lumea să înţeleagă, odată pentru totdeauna, că nu suntem *Noi* împotrivă *Lor*. Ci suntem *noi* printre *ei*. Adică suntem *o parte a societăţii*, chiar dacă mulţi dintre noi încă se ascund.

Nu e normal să fii forţat să duci o viaţă dublă. Iar minciuna cred că este un păcat mai mare decât a trăi o viaţă decentă, alături de persoana iubită.

Am avut norocul să învăţ într-un liceu care a pus accentul pe *latura practică*, nu doar pe *acumularea de cunoştinţe*.

Astfel, împreună cu câţiva colegi de clasă, am fost repartizaţi să facem parte dintr-un proiect pilot, şi să ajutăm copii de clasă a VIII-a cu dizabilităţi vizuale, pentru ca să înveţe limba engleză (noi fiind studenţi într-un liceu bilingv).

Dacă, la început, eu şi colegii mei am fost puţin luaţi prin surprindere de modul cum arătau aceşti copii, pe urmă am realizat că sunt la fel de inteligenţi ca şi noi, numai că nu au întotdeauna mijloacele necesare pentru a se realiza cum trebuie.

Munca în publicitate mă pasionează foarte mult şi nu văd publicitatea ca pe ceva *malefic*.

Pe de-o parte, poate să încurajeze consumul exagerat, însă sunt atâtea lucruri bune pe care publicitatea (sau promovarea) le îndeplineşte pentru noi: protejează piaţa liberă de monopol, prin încurajarea liberei concurente.

Monopolul ar însemna ca *un singur producător să vândă produsele la ce preţ vrea el*.

Publicitatea ne ţine informaţi cu privire la tot ceea ce există pe piaţă. Oferă libertatea de alegere şi scade preţul produselor: o consecinţă directă a concurenţei.

Tot publicitatea ţine întregul sistem al pieţei în funcţiune: bunurile sunt produse continuu şi înlocuite rapid, dând de lucru milioanelor de oameni.

Nu în ultimul rând, publicitatea vine pentru a îndeplini o nevoie: acum 100 de ani oamenii nu aveau telefon mobil, dar simţeau nevoia să se afle în permanent contact cu cei dragi: dacă aveau un examen sau dacă se întâmpla ceva grav sau neprevăzut în viața lor.

Telefonul mobil nu a făcut decât să satisfacă această nevoie, ea nefiind *inventată* pentru a vinde produsul, ci doar fiind *satisfăcută* de procesul de marketing.

Însă, după părerea mea, cel mai important lucru pe care îl face publicitatea este următorul: scade foarte mult durata de timp între care un produs este considerat „de lux”, pentru ca, mai apoi, să devină unul „popular”.

Internetul a fost, la început, *produs de lux* dar, în scurt timp, a devenit folosit de către toţi oamenii...asta, mai ales, datorită publicităţii.

În concluzie, nu cred că există un antagonism între *strângerea de capital* şi *latura umană*. Oamenii, întotdeauna, tind spre mai bine, mai mult, mai repede...

Asta se vede cu ochiul liber în ziua de azi. Cred că totul este în regulă atât timp cât nu laşi goana după bani să te absoarbă, şi vezi banii ca *un simplu mijloc*, nu ca pe *un scop în sine*.

– Viața v-a făcut (am înțeles din plin) să fiți atent, sensibil la lipsa de împlinire interioară a altora, la dramele lor, fapt pentru care ați făcut muncă de voluntariat...iar domeniul publicitar vă captează atenția tocmai prin dinamismul său, prin modul în care reglează sistemul social, în ambele simțindu-vă, din plin, folositor, la modul real.

Iar raportarea dv. la bani, nu ca la *un scop*, ci ca la *un mijloc*, vă face să fiți capabil de dialog cu oamenii, pentru că...credeți în oameni!

Cum de nu v-ați pierdut încrederea în oameni, dacă, majoritatea, judecându-vă din punctul de vedere al opțiunii dv. sexuale, v-au traumatizat? Ce v-a făcut să depășiți șocul de început?

Probabil vă referiți la *ACCEPT*[41]...când vorbiți de afilierea la o organizație gay bucureșteană...

– A contat foarte mult faptul că atunci, când am trecut prin momente grele, am fost susţinut moral de nişte oameni cum rar întâlnești: începând cu susţinerea directoarei liceului unde am învăţat (doamnă Buciu), o persoană deschisă, îndrăzneaţă şi iubitoare, care a ştiut să se apropie de părinţii mei, continuând cu colegii de clasă din liceu şi cu partenerul meu la vremea respectivă, dar şi prietenii de la *ACCEPT* (psihologul, voluntarii, recepţioneră)...

[41] A se vedea saitul organizației: http://accept-romania.ro/.

Toţi au făcut în aşa fel încât să trec mai uşor peste evenimentele neplăcute din familie şi societate, peste ură celor puţini, care chiar nu înţelegeau despre ce e vorba.

Chiar dacă existau oameni care nu înţelegeau cum e să fii *în locul meu*, şi pe lângă asta aruncau cu vorbe urâte sau chiar erau violenţi, totuşi au fost destui cei care şi-au dat seamă că, şi dacă nu eşti de accord cu cineva, asta nu îţi da dreptul să îl faci *să se simtă prost*.

Dar am observat că întotdeauna dacă explici oamenilor cu calm, cel puţin nu te vor mai uri fără motiv.

Măcar dacă tot te urăsc, să o facă cu un motiv, nu pentru că...„așa fac toți”.

Nu ştiu dacă *a fi gay* a fost o opţiune pentru mine.

Dumneavoastră când aţi ales să fiţi *normal*, adică *heterosexual*?

Dumneavoastră aţi alege conştient să fiţi ţinta bătăilor de joc, a urii societăţii sau să trăiţi întotdeauna cu teama de a fi lovit, când ieşiţi cu persoana dragă pe stradă? Aţi alege să nu aveţi *drepturi egale* şi aţi alege să fiţi înjurat pe toate drumurile?

Lumea medicală încă dezbate asupra acestui subiect: dacă ne alegem singuri orientarea sexuală sau nu.

Ceea ce ştiu este că eu, personal, niciodată nu mi-am pus problema în acest fel. M-am luat aşa cum sunt şi dacă am simţit că sunt atras de cineva de acelaşi sex, nu mi-am pus problema *cum să îmi reprim ce simţeam*, ci cum să îi arăt celui de lângă mine, că ţin la el, cum să fac relaţia să meargă în ciuda obstacolelor.

Nu mi-am pierdut încrederea în oameni pentru că, în cele din urmă, am fost *înţeles* şi *acceptat*. Nu a fost uşor, dar în final majoritatea celor care m-au cunoscut au realizat că sunt mai multe lucrurile care *ne apropie*, decât cele care *ne despart*.

Cu toţii am fost răniţi în dragoste, într-un fel sau altul, cu toţii aveam nevoie de bani de buzunar mai mulţi, cu toţii ne gândeam să plecăm din ţara, cu toţii ne gândeam ce vom face la BAC, cu toţii mergeam în tabere şi la concerte.

Eram în *aceeaşi barcă*...cum s-ar spune.

– Domnule Răzvan, niciodată nu am avut problema *precizării* sexualității mele, așa că nu am avut *pentru ce opta*...născându-mă de sex masculin...

Și, mai înainte ca să acceptați dialogul cu mine, mai mult ca sigur (pentru că de aceea vă îndoiați că am să accept dialogul cu dv.), ați înțeles, din cele editate de către noi la nivel online, că nu încurajez nicidecum „sexualitățile alternative”, ci, pentru noi, sexualitatea e o problemă intimă, o chestiune de pudoare, a cuplului căsătorit (bărbat și femeie), de care cuplul trebuie să fie responsabil.

Însă, deși suntem pe poziții ireconciliabile în problema căsătoriei și a trăirii sexualității proprii, asta nu mă face să nu dialoghez cu dv. extrem de deschis, de natural, după cum vedeți că fac acest lucru.

Dar noțiunea de *acceptare* de sub sigla *ACCEPT* e *o acceptare undimensională*: pentru că dv. *acceptați* pe cei care adoptă o sexualitate *deviantă*...și nu *și pe cei normali*.

Dialogul nostru, de acum, e *o acceptare* reală (eu așa îl simt) a alterității celuilalt, a alegerii celuilalt, pentru că eu nu vreau să vă conving de nimic...cum, probabil, sper că nici dv.

Iar dacă acceptăm să nu facem *convertiri reciproce*...tocmai atunci acceptăm să trăim, din punct de vedere social, *corect*.

Eu cred că paradele anuale ale *alterității* de la București și de aiurea sunt numai *pro devianță*...și nu și *pro familie*.

Dumneavoastră și cu mine ne trăim libertatea, pe care ne-am ales-o, numai dacă *libertatea noastră*...nu stingherește *libertatea altora*...pentru că atunci ajungem în sfera discriminării și a huliganismului.

Și acum vine întrebarea mea pentru dv.: cât este nevoie de *afirmare* a identității personale (prin prisma alegerii dv. sexuale) și cât este *exagerare de prost gust* în parada anuală, care începe de la baza Dealului Patriarhiei Române?

– Mă așteptam să conduceți discuția către parada gay deși, prin primul răspuns, am lăsat trei căi libere de discuție: a fi gay, a ajuta pe cei aflați în nevoie și a face parte din lumea publicității/media...

Aș fi fost mai interesat să vorbesc despre publicitate, media, voluntariat sau orice altă problemă cu dumneavoastră, pentru a fi perceput așa cum sunt: ca un om complex, cu o groază de alte interese, în afară de cel sexual.

Cu toate astea nu eu aleg întrebările care îmi sunt puse și voi continua să răspund.

Eu nu sunt reprezentantul *Accept* și vă pot spune doar *cum am văzut eu aceste probleme*.

În primul rând nimeni nu este *obligat* sau *manipulat* să se ducă la *Accept*. Eu mi-am dat seama că sunt gay, abia apoi am căutat pe internet informații, m-am bucurat că există cineva (chiar și o instituție) care se gândește la mine, și m-am dus să îi cunosc.

Ce-am aflat?

Marea majoritate a celor care lucrează la *Accept* o fac ca voluntari, își donează gratuit timpul și priceperea în primul rând pentru a îmbunătăți calitatea vieții în comunitatea gay. La fel am făcut și eu.

Rata de HIV/SIDA în România este de sub 1% în rândul comunității gay, iar principala cale de transmitere a virusului este prin contact sexual normal, neprotejat.

Cei 11.000 de bolnavi de HIV/SIDA în România au fost infectați de regimul communist, prin transfuzii de sânge infectat, netestat. Au fost afectati mai ales copii din orfelinate.

Faptul că noi, ca și comunitate, suntem sănătoși îl datorăm în mare parte instituțiilor care ne apără interesele: *Accept*, *PSI*[42], *ARAS*[43].

Aceștia împart prezervative, în mod gratuit, în locurile frecventate de gay, discută cu cei deja infectați să facă sex protejat și să aibă un singur partener, organizează discuții și informări.

În ziua de azi orice gay român din orașele mari știe care sunt bolile cu transmitere sexuală și cum să se apere de ele. Orice bisexual știe ce e aceea *o sarcină nedorită* și *cum să evite avortul*, etc.

Accept și partenerii săi din țară mai organizează tabere, cercuri de discuții și activități sociale pentru tinerii din toată țara, nu doar din București.

Este vorba de acei tineri majori, care au o identitate clară și vin de bună voie la *Accept* pentru a sta de vorbă cu alții ca ei și care se bucură de aceste tabere, de cercuri de teatru, competiții și activități sociale.

---

[42] A se vedea: http://www.psi.ro/.

[43] Idem: http://www.arasnet.ro/.

Poate vă întrebați de ce spun mereu „tineri”. Pentru că generația gay din România, care are curajul să afirme: „da, suntem băieți și ne plac băieții” este tânără (18-30 de ani).

Homosexualii de peste 30 de ani nu intră în discuție, pentru că ei nu se consideră *gay*, sunt căsătoriți, au chiar copii mulți dintre ei, și nu se percep ca făcând parte din *comunitatea gay*.

Ei au, din când în când, contacte sexuale cu alți bărbați dar se ascund mult mai mult decât tineretul. Ei au prins și vânătorile de homosexuali ale comuniștilor, și „reeducarea”, dar și vânătorile anilor ‘90 și șicanările poliției. De aceea acum nu mai spun că *ar fi homosexuali*.

Cât de fericiți sunt cu această situație este o altă discuție.

Un alt lucru important pe care îl oferă *Accept* este consilierea. Când toţi te scuipă şi te înjură, te vânează şi te umilesc, ai nevoie să discuţi cu un psiholog, iar *Accept* oferă acest serviciu gratuit oricui îl cere.

Există profesionişti adevăraţi, plătiţi, care nu te judecă şi care nu sunt ei înşişi gay, dar fac consiliere cu homosexualii afectaţi de discriminare.

Există şi o bibliotecă foarte bine dotată, care include cărţi şi dvd-uri despre cultura gay şi istoria ei: de la dialogurile lui Socrate, la filmele mute din anii ‘30, la revoltele din 1969 de la Stonewall, New York, la torturile din spitalele de psihiatrie comuniste, la „tratamentul” care consta în ardere pe rug, ruperea corpurilor nefericiţilor prinşi asupra faptului, temniţa, tortura, smulgerea ochilor din orbite, tăierea organelor sexuale etc.

Dar în bibliotecă există şi cărţi şi albume despre Michelangelo, Truman Capote, Da Vinci, Socrate, Sappho, Platon, Harvey Milk, Oscar Wilde, Mateiu Caragiale, Radu cel Frumos, Ioan Luchian Mihale, Alexandru Macedon etc.

Accept oferă şi sprijin în instanţă, pentru cei care sunt abuzaţi fizic sau supuşi violenţelor de tot felul. Din păcate puţine astfel de cazuri ajung în instanţă.

Vedeţi dumneavoastră, scopurile *Accept* sunt în primul rând ajutorarea celor care au probleme din cauza orientării sexuale şi răspândirea informaţiei corecte din punct de vedere *istoric*, nu *politic*, despre comunitatea gay.

Abia în al doilea rând *Accept* se ocupă ca România să fie *o patrie bună* pentru toţi cetăţenii ei, nu doar pentru cei care sunt „la putere” sau pentru cei care sunt „populari”.

Şi cu asta am spus tot ceea ce ştiu, şi ceea ce am trăit pe propria piele, cu privire la *Accept*.

Parada este doar cel mai vizibil dintre aceste eforturi de a intra în contact cu lumea hetero.

Ea face parte din *Gay Fest*[44], adică se oferă şi alte alternative de a cunoaşte lumea gay: piese de teatru, discuţii, bibliotecă vie, ateliere de creaţie, lectură, pictură, concerte de muzică clasică, etc.

În ultima zi a festivalului *Gay Fest* are loc *parada gay*.

În primul rând, numărul foarte mic de participanţi la parada gay (câteva sute) se datorează faptului că însăşi comunitatea gay, în cea mai mare parte, nu este de accord cu parada gay.

Şi ei văd că lumea nu e de partea noastră şi atunci resping și ei parada gay. Daca vreţi sa faceti o socoteala, cam cati gay are Bucureştiul, se poate face o apreciere simpla: site-ul de socializare *Gay Romeo* are mai bine de 20.000 de membri din Bucureşti.

Trebuie ţinut cont de faptul, că nu toţi homosexualii îşi fac profil online, nu toţi au internet, nu tuturor le place acest gen de saituri.

Comparați pe cei *20.000* de la nivel online cu cei *300* de participanți la paradă. E clar că ceva nu le convine nici lor.

Părerea mea este că ceea ce merge în Occident, nu merge automat și in România.

Cu toate astea ceva s-a înţeles greşit în legătură cu parada gay: este special făcută ca să arate *ca un carnaval*, ca *o parodie*, ba chiar *ca o sfidare*.

La paradele gay, homosexualii fac o critică dură a societăţii hetero, dar şi a comunităţii gay. Mai pe şleau, travestiţii fac mişto de gospodinele obosite şi telenoveliste, care spun una vecinelor şi soţului şi fac alta când nu le vede nimeni.

Gay-ii fac mişto de politicienii laşi care nu reprezintă toţi alegătorii, fac mişto de bărbaţii macho, cu muşchi şi fără creier, ba chiar fac mişto şi de acei preoţi, care la televizor spun că sunt *împotriva homosexualităţii* dar în pat uită ce au spus la televizor.

La fel şi cu ocazia paradei gay: ies la iveală personajele mai dubioase ale homosexualilor, dar asta nu

[44] O istorie a marșurilor gay în România: http://www.gay-fest.ro/.

înseamnă că ar fi *reprezentative* pentru întreaga comunitate, după cum nici *piticul porno* nu reprezintă *bărbaţii heterosexuali*.

Cei care se uită numai la ce spune *Naomi* nu sunt departe de *nivelul* respectivei persoane.

Sunt destui oameni serioşi care ar vrea să se afirme şi să spună: „da, sunt gay şi sunt director de bancă"; „îmi plac bărbaţii şi sunt chirurg"; „trăiesc cu o femeie şi sunt profesoară"etc.

Dar vă daţi seama ce s-ar întâmpla a doua zi cu aceşti oameni? Banca ar da faliment. Chirurgul nu ar mai opera prea multi pacienți. Profesoara ar fi verificată și răs-verificată. Ar fi tocați de mass-media.

Ar fi supuşi oprobriului public într-o ţară ca România.

Şi exact de asta avem nevoie de: *o parada gay*. Pentru ca, pe viitor, *a fi gay* să nu mai fie *o problemă*, ci *o simplă caracteristică*, cum sunt atâtea altele.

Pudoarea nu foloseşte la nimic în momentul de faţă. Poate că atunci când lucrurile se vor mai aşeza îşi va (re)trăi şi pudoarea momentul de glorie.

Dar atât timp cât un cuplu de băieţi, care merg ţinându-se de mână pe stradă sunt scuipaţi, înjuraţi sau împinşi, ori mai rău, nu cred că vorbim de *o situaţie normală*.

Şi niciun om de bun simţ, că e homosexual sau nu, nu poate să accepte această situaţie aşa cum e. Poate că *parada gay* nu e cea mai bună soluţie, deşi nu e singura propusă.

Dumneavoastră ce aţi face?

Nu în ultimul rând, libertatea de exprimare și de asociere este garantată oricui în Romania, nu doar celor „anti".

Parada gay poate că lezează vizual pe unii mai pudici. Dar este mai important ca parada să rămână acolo unde este, decat să se creeze un precedent destul de riscant.

În plus, parada poate fi privita și ca un protest la adresa unei societati, care se face că nu vede, că nu știe, că nu aude. Ori acest lucru trebuie să înceteze.

Azi deranjează *comunitatea gay* și i se interzice manifestația. Mâine deranjează profesorii și li se interzice protestul. Și tot așa. Nu cred că vrem asta.

În concluzie, parada gay este, cu siguranță, o exagerare de un gust discutabil. Însă trebuie să privim dincolo de asta și să auzim strigătul acestei parade.

Este strigătul unor oameni nedreptățiți iar cei 200 care nu au nimic de pierdut și apar la paradă, vorbesc pentru zeci de mii de bucureșteni și alte zeci de mii de români.

Şi până la urmă cui fac rău doi băieţi de acelaşi sex, care, de comun acord, decid să aibă *o relaţie*? Poate ar trebui să ne întrebăm cine sunt aceia care vor le facă acelor tineri rău? Și sunt destui în momentul de faţă.

Nu ştiu de unde v-aţi făcut ideea că *nu accept* pe cei *normali*.

Să o luăm cu începutul: am o mamă, un tată, am prietene fete şi prieteni băieţi, am profesori şi profesoare, am colegi, cu toţii, majoritatea, heterosexuali.

Lucrez cu profesorii, ies cu prietenii în oraş, îmi văd familia şi ţin la ea.

Deci de unde v-aţi făcut ideea, că aş avea ceva cu cei *normali*?

– Domnule Răzvan, patosul cu care v-ați pledat cauza, alegerea dv. asociativă, e remarcabil. Nu intuiam că veți fi atât de *detaliat* în răspunsul dv....și nu am deloc intenția de a vă stopa elanul. Dimpotrivă, vă invit să fiți tot la fel de punctual și pe mai departe.

Mă bucur că sunteți onest în ceea ce privește parada, văzând și bunele și relele ei, bineînțeles, din prisma relației comunității dv. cu societatea în ansamblu...și, vă asigur, că nu cred că sunteți un partener de discuție *inflexibil* și *reticent* față de heterosexuali, ci dimpotrivă.

Nu, nu voi fi monoman în discuția cu dv.! Nu îmi stă în caracter. Dacă nu puneați problema apartenenței dv. la comunitatea gay și nu mă întrebați, punctual, despre cum mi-am descoperit și îmi trăiesc masculinitatea, nu vă întrebam niciodată despre acest lucru intim.

Nu îmi place să intru în discuții intime cu forța și nici nu vă pun întrebări personale, după cum observați.

Ci întrebările mele, dimpotrivă, au rolul de a vă dezvălui personalitatea, care, dintru început, am intuit că e foarte complexă pentru vârsta dv.

Însă, discutând cu tact fiecare întrebare a mea, dovediți *cine sunteți*, dincolo de *ceea ce spuneți*. În măsura în care vă alegeți cu atenție cuvintele și păstrați calmul și coerența discuției dovediți, implicit, statura dv. și...cred că acesta e rolul meu în dialogul nostru: de a vă pune în dificultăți pe care trebuie să le rezolvați cu delicatețe și de a

dovedi că gândiți mai mult decât zvâcnitura, de o clipă, a emoției prime, față în față cu întrebarea mea.

Și, după această succintă introducere, în care v-am dat câteva indicii despre modul în care vă percep, accesez o problemă importantă pentru un publicitar...dar și pentru dv., în speță: ce imagini simbolice vă reprezintă aspirațiile?

Sunteți pentru imaginea omului enciclopedic, pentru care studiul, călătoriile, marile opere sunt țelul vieții lui, adică pentru *idealist* sau, mai degrabă, optați pentru tipul de om care se descurcă, care se conformează societății, care încearcă să scoată bani din ceva, adică pentru omul *pragmatic*? Poate aveți o altă imagine *etalon*...și ne puteți vorbi despre ea.

– Nu cred că este vorba despre *patos*, cât despre a pune la punct anumite lucruri, care este foarte clar că erau nelămurite.

În al doilea rând, iată câteva imagini care reprezintă aspirațiile mele:

Nu am o imagine etalon *unică* în niciun caz. Cred că fiecare dintre noi îşi poate creea propriul model de succes în viaţă, în funcţie de personalitatea sa şi de aptitudinile sale.

Pentru mine *succesul* ar însemna să am destui bani încât să călătoresc, deoarece este una dintre activităţile mele preferate şi să le arăt recunoştinţa mea acelora, care m-au ajutat când am avut nevoie.

Mi-ar plăcea să văd multe locuri, dar şi piese de teatru, musicaluri, concerte de muzică pop şi deocamdată aceste lucruri nu sunt aşa de *accesibile* cum ar fi normal.

Aş vrea să trăiesc într-un oraş mare, cum ar fi New Yorkul, Tokio, Londra sau Berlin. Îmi place să descopăr stilul de viaţă al oamenilor şi să vorbesc cu ei despre ce ne pasionează.

Mi-ar place să am un cuvânt de spus în publicitate şi să îmi folosesc cunoştintele nu doar pentru *a face bani*, ci şi pentru *a promova cauze* în care cred.

Pentru mine *spiritualitatea* este importantă dar o înţeleg altfel decât dumneavoastră. Autoritatea mea supremă este *legea* și oamenii creditați de ea: filosofi, doctori, profesori, psihologi. Pe principiul: *când ai nevoie de ceva mergi la un profesionist*.

Mai ştiu că stă în puterea oamenilor raţionali să schimbe legile nedrepte. Avem multe legi nedrepte, nu doar în România, dar şi în alte ţări.

Unele dintre aceste legi afectează oameni, „vinovați" pentru că se iubesc. Altele avantajează companiile mari în faţa micilor producători. Altele ne obligă să strângem din dinţi în numele încălzirii globale. Altele deschid porţile pentru imigraţie necontrolată şi crimă organizată. Sunt foarte multe lucruri în neregulă.

Dar sunt conştient, chiar şi la vârsta pe care o am, că nu le poţi face pe toate. De aceea eu voi fi un susţinător, din lumea media, a forţelor politice cu o viziune de viitor, care vor într-adevăr să facă viaţa *mai bună* pentru alegătorii lor.

Când lucrezi în publicitate / media, nu poţi fi *complet independent*. Aşa că, dacă tot trebuie să lucrez pentru cineva, măcar voi lucra pentru „tipii de treaba", care vor face ceva nu doar *pentru mine*, ci și *pentru comunitatea* de oameni din care fac parte.

Pentru băieţii şi fetele care sunt daţi afară din casă, pentru tinerii care nu sunt ascultaţi, pentru drepturile omului, care în România sunt doar *o glumă bună*.

Iar *drepturile omului* nu sunt doar drepturile *homo-ului*. Sunt drepturile pensionarilor de a avea un standard de trai ridicat, drepturile copiilor cu dizabilităţi, care îi face inapți pentru a-și realiza întregul potenţial, drepturile afacerilor de familie și a micului întreprinzător de a concura cu marile companii, dreptul de a căuta, în libertate, fericirea, dreptul de a nu avea un stat excesiv de „băgăcios", un stat care se limitează la *administraţie*, la aplicarea legii.

Cu alte cuvinte, cred că suntem proprii noştri *stăpâni*, că ne alegem propriile modele, iar daca nu le găsim le inventam noi, și putem decide, de unii singuri, modul cum să ne conducem.

Câteva modele pe care le-am avut (în ordine aleatorie): Steve Jobbs[45] – omul care a inventat *Iphone*-ul[46], Andreea Esca[47] – primul om de televiziune post-comunist din România, tatăl meu – un om care a plecat de jos și și-a depășit cu mult condiția inițială, profesoarele mele de limba engleză, care m-au învățat nu doar *o limbă*, ci și *cultura acelei limbi*, mama mea, care a crezut în mine și întotdeauna crede, fostul meu prieten, care m-a iubit și m-a ajutat, dar pe care l-am înşelat și nu am știut să îl prețuiesc și mulți, mulți alţii[48].

---

[45] A se vedea: http://en.wikipedia.org/wiki/Steve_Jobs.

[46] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/IPhone.

[47] CV-ul ei: http://www.desprevedete.ro/andreea_esca.html.

[48] Ca un apendice la răspunsul de față, convorbitorul nostru ne-a întrebat, de ce nu sunt de acord cu faptul, că *așa cum eu m-am născut heterosexual, el s-a născut homosexual*. Și i-am răspuns, în mod personal, odată cu următoarea întrebare pe care i-am adresat-o:

Domnule Răzvan,

Nu putem confunda niciodată *firescul*...cu *o dorință a noastră*, cu o fantezie, cu ce vrem noi...împotriva evidenței.
Cu picioarele nu gândim, după cum nici cu penisul nu suntem lăsați de către Dumnezeu să pictăm (deși există un pictor contemporan, extravagant...care face asta), ci pentru aspecte fiziologice și procreative reale.
Cu penisul urinăm și facem copii, în mod real...în mod firesc și nu trebuie să facem teoria chibritului pentru a demonstra asta.
Că eu aleg să merg în mâini sau să îmi scot ochiul drept, să îmi pun un bleciug în ureche sau să nu învăț, să rămân prost...sunt alegeri ale mele...dar nefericite.
Dv. v-ați născut bărbat ca și mine, probabil fără defecte corporale și psihice, însă folosiți normalitatea dv., firescul dv., numai în măsura în care doriți, adică *discreționar*.
Deși cu ochii vedeți și nu pictați, cu urechile ascultați și nu dansați, ați ales ca sexualitatea dv. să v-o trăiți pervers, adică să vă producă numai plăcere...și nu și urmările firești ale copulației.
Mai pe scurt: vă trăiți sexualitatea la modul egoist și senzorial, la nivelul emoției epidermice (sexul anal sau oral sunt o altfel de masturbare, pentru că actual sexual nu are finalitate creativă ci orgiastică)...după cum o femeie, care crede că copilul din pântecele ei ține de ea și ea are drept de viață sau de moarte asupra lui, îl avortează,

– Din ceea ce mi-ați spus acum, ca o sinteză, am înțeles că sunteți un om pragmatic, care credeți în lege și care așteptați de la legile *bune* și de la propria dv. performanță...propriul dv. viitor.

Însă, din aluzia la *diferența de spiritualitate* dintre noi doi și de la tușarea ideii de *lege* și de *promovare a unei legislații coerente* și *drepte* pentru toți cetățenii unei națiuni, să înțelegem că nu aveți o credință, un Dumnezeu, la care să vă raportați ca la o ultimă instanță, ci toată coloana dv. vertebrală constă într-o legislație de tip uman, în mod exclusiv?

– În primul rând aş vrea să fie foarte clar că vorbesc *doar în numele meu*, nu în numele *tuturor persoanelor* cu parteneri de acelaşi gen.

Sunt mulţi dintre ei care cred în Dumnezeu, mulţi care îşi caută răspunsul în ideologia religioasă...ca să se „vindece”, mulţi care merg la biserică, se spovedesc, le pare rău că o fac...dar foarte puţini sunt cei care, prin aceste acţiuni, ajung să se simtă împliniţi.

Majoritatea nu fac decât să îşi amputeze o parte a personalităţii lor şi să devină nişte *zombi*, care oricum vor călca din când în când pe alături.

După cum am spus, nimeni nu ar alege *conştient* să se afle permanent în luptă...inclusiv *interioară*, cu ura celor din jur.

Eu, personal, ştiu concret că sunt în viaţă şi trebuie să o trăiesc. Ce s-ar întâmplă, dacă aş privi lucrurile din punct de vedere al *doctrinei religioase*?

---

pentru că nu îl vede o persoană, un dar al lui Dumnezeu în viața ei...ci un embrion...care îi strică...silueta și plăcerea egoistă.

Homosexualitatea nu e *firescul omului*, ci *o alegere pleziristă*...și acum și o modă, pentru unii profitabilă...pentru alții un protest...pentru alții o fantezie...

De aceea eu dialoghez cu dv. și nu vă consider *un homosexual* (pentru mine numele acesta nu există în fapt), ci *un bărbat de 21 de ani*, care și-a început viața sexuală la 17 ani...dar care nu știe nici ce e dragostea și nici împlinirea lui reală.

Dv. sunteți un bărbat, care, din cauza unui lucru anume ați ales să aveți un comportament sexual deviat, a-firesc, după cum un alt bărbat, tot pentru o motivație care nu ține de firescul lui, a ales să îl omoare pe un altul...pentru ca să îi fure portofelul.

Cum el nu s-a născut criminal, ci a ales să facă altceva decât era firesc, decât îi spunea conștiința lui, tot la fel și dv. ați ales să vă trăiți sexualitatea fără finalitate: adică numai pentru plăcere proprie.

Păi, ţinând cont că nu vreau să ard *o eternitate* în iad, probabil că aş face tot posibilul ca viaţă mea să fie *imaculată*...din perspectiva ideologiei creştine.

Repet: viaţa este singurul lucru concret pe care *îl ştim* şi pe care *îl avem*. Despre moarte nu ştim nimic...pentru că nimeni nu s-a întors de acolo, ca să ne spună ce se află „dincolo”.

Prefer să las *problema morţii* pentru oamenii care cu asta se ocupă (preoţii).

Dar, făcând un exerciţiu de imaginaţie...dacă aş avea o viaţă de privaţiuni, necesare în creştinism, aş fi *mai fericit* când voi muri?

Dacă voi fi umil, supus, cu frică de Dumnezeu, cu frică de moarte, sărac, fără pătimi...adică *fără plăcerile vieţii*, cred că pe patul de moarte aş regreta foarte multe lucruri pe care nu le-am făcut.

Mi-ar părea rău că nu am mâncat mai multă îngheţată şi mai puţină fasole, că nu am iubit mai mult şi muncit mai puţin, că nu am alergat mai mult şi nu am stat pe scaun mai puţin, că nu am zâmbit mai des şi plâns mai puţin, că în loc să cheltui bani cu prietenii i-am pus la ciorap, că nu i-am spus vecinului fumător că fumul de la ţigara lui intră în camera mea, că nu am ieşit mai mult cu cei dragi, că nu mi-am făcut curaj să îmi contrazic profesorii, atunci când am simţit nevoia, că nu am riscat atunci când a fost cazul, că nu i-am spus băiatului de care îmi plăcea *ce simt* pentru el etc.

Muribunzii au o vorbă: „Mai bine să regreţi ce ai făcut, decât ceea ce nu ai facut”.

Acum ce o fi dincolo, nici Biblia nu descrie foarte detaliat. În afară de „râuri de lapte şi miere”, „sânul lui Avraam”, nu se descrie foarte detaliat *Raiul*.

În schimb, creatorii Bibliei, se asigură de faptul ca Iadul să fie descris în nişte tonuri foarte sumbre.

Deci Raiul ar fi un fel de *orăşel pacifist*, cu îngeraşi care ţopăie pe nori şi Iadul ar fi nu un loc unde, în loc să păcătuieşti în continuare, ca în viaţă ☺, e un loc unde vei arde în foc, cu o furcă în fund, pentru veşnicie.

Mi se pare copilărească toată această povestioară. Iar, în psihologie, este ştiut faptul că toate meta-naraţiunile, adică *marile poveşti ale omenirii* se bazează pe antiteze:

Dumnezeu-Diavol, Rai-Iad, Îngeri-Îngeri Căzuţi, Bogat-Sărac, Leneş...Harnic, Păcătos...Virtuos.

Dar şi: *fata moşului* ce bună şi frumoasă şi *fată babei* cea rea şi urâtă, *Făt Frumos* versus *Căpcăunul*, *capitalism* versus *comunism*, *tradiţie* versus *modernitate*, *Alba ca Zăpada* versus *Mastera cea rea*[49], elevii *silitori* vs *elevii leneşi*, *sat* versus *oraş* etc.

Cu toate astea, dacă privim în jurul nostru, nimic în acest univers nu este *alb-negru* sau *evoluţie continuă*.

Există criminali care îşi donează întreagă avere victimelor inundaţiilor. Există turnători de securitate care îşi cer iertare. Există biserici creştine pentru homosexuali.

Există localităţi care nu sunt nici *sate* nici *oraşe*. Există sisteme politice care nu sunt nici *capitaliste* nici *comuniste*. Există nu doar *state bogate* ci şi *sărace*, nu doar *Lumea Dezvoltată* ci şi *Lumea a 3-a*, dar şi ţări *în curs de dezvoltare* (România).

La fel, cu evoluţia continuă: după Imperiul Roman a venit *Epoca întunecată* sau *Evul mediu*, deci *decădere*...nu *progre*s.

Dacă întregul univers cunoscut de noi are o mie şi una de nuanţe de gri, cum putem crede că cineva va pune în balanţa toate faptele bune cu toate faptele rele şi va vopsi persoană respectivă într-o singură culoare?

Oare de ce faptele rele cântăresc *mai mult* decât faptele bune? Oare de ce Dumnezeu este atot-iertător, dar a distrus (zice-se) oraşe întregi şi a adus potopul?

Şi eu cred că există o Divinitate. Însă în niciun caz nu cred *povestioarele religioase*. Pur şi simplu cred că universul are un mod de a se auto-regla, un fel de *lege a compensaţiei*.

Poate că e o energie, poate că e o civilizaţie superioară noua...Oricare dintre aceste variante mi se par mai credibile decât noţiunile ideologice de „Dumnezeu" sau de „Diavol", care se găsesc în Biblie.

Acum să trecem la *atacul deschis la persoană* pe care l-aţi pus *ca notă de subsol*. Trecând peste *jignirile gratuite*, o să iau în considerare doar...*argumentele*.

„Cu penisul urinăm şi facem copii"...mi se pare amuzantă această afirmaţie.

---

[49] Se referă la practicile sadomasochiste, unde stăpâna sexuală...o face pe dura cu partenerul de sex, umilindu-l, biciuindu-l, lovindu-l cu putere.

În primul rând...să fim serioşi. Nimeni nu face sex doar ca să facă copii. Dacă ar fi aşa, am avea zeci de copii pe cap de locuitor (ca la penticostali).

V-aş crede pe cuvânt, dacă în urma fiecărui raport sexual normal, femeia ar rămâne însărcinată. Dar nu se (mai) întâmplă aşa. Deci şi bărbaţii cu femeile trăiesc emoţii epidermice, orgiastice etc. Doar că pe ei nu îi batjocoreşte nimeni pentru asta!

Pe lângă asta, există cupluri de bărbaţi şi femei, infertili, care în viaţă lor nu vor putea avea copii. Asta înseamnă că nu mai au voie să aibă *relaţii sexuale*?

Deci, cu părere de rău, dar cu penisul *se fac şi alte lucruri* în afară de urinat şi făcut copii.

De obicei, când vine vorba de corpul uman, acesta trage nişte semnale de alarmă, când ceva nu e în regulă. Te tai...te doare, te loveşti...te doare, țipi-răgușești, stai în frig-răceşti.

Deci organismul uman ştie când ceva nu e în regulă şi reacţionează. Ei bine, ca *homosexual practicant* vă pot spune două lucruri despre controversatul *sex anal*:

1. nu doare, dacă este făcut cum trebuie. După cum nici sexul vaginal nu doare, dacă este făcut cum trebuie.

2. în 99% din cazuri este curat (scuze că intru în detalii atât de intime) dar orice persoană care vrea să aibă raporturi sexuale anale îşi face o clismă înainte...un lucru foarte sănătos, care îţi detoxifică organismul.

La fel ca şi *sexul vaginal* şi *sexul anal* necesită anumite pregătiri.

3. se obţine plăcere din sex anal, la fel cum se obţine plăcere şi din sexul vaginal.

4. nu aduce boli, dacă persoanele se protejează (adică folosesc prezervative), ba chiar nu aduce nici sarcini nedorite şi nici avorturi!

5. şi cel mai important lucru: sexul anal nu este practicat *doar* de homosexuali. Sunt destui bărbaţi heterosexuali şi femei heterosexuale, care practică *sodomia* (cum o numiţi dv.).

Şi ce-i cu asta? Asta este o chestie atât de neimportantă, atât de *mică* în comparaţie cu personalitatea unui om, încât nici nu merită să îi dai atenţie, dacă nu eşti direct implicat.

„Homosexualitatea nu e firescul omului”. Dar atunci cum se face, că această *minoritate* a existat dintotdeauna, ba

chiar în unele vremuri a fost cât se poate de *firească* (Roma şi Grecia antică)?

Pe lângă asta, dacă faci cancer, hepatită, sau leucemie e firesc să mori. Transplantul de măduvă, razele citostatice nu sunt în niciun caz fireşti...dar, cu toate astea, nimeni nu le respinge.

Ce nu e firesc...în ziua de azi, este să mori de foame, să te zbaţi în sărăcie, să nu fie medicamente în spitale, bărbaţii să fie violenţi cu soţiile lor, să fie bătăi în stradă, să fi furat la drumul mare, să îţi fie frică să umbli noaptea prin oraşul tău, toate astea sunt mult mai *anormale* decât *homosexualitatea*, dar e mai uşor să arunci vina pentru toate problemele societăţii pe o categorie vulnerabilă de oameni, care nu se poate *încă* apăra.

Asta e *anormal*! Asta *nu e firesc*!

Da, homosexualitatea este *anormală*, pentru că nu se încadrează în normă, fiind doar *o minoritate*. La fel şi *elevii supradotaţi* sau *olimpici* sunt *anormali*, pentru că nici ei nu se încadrează în norma celor 80% care sunt *media*.

Operaţiile de transplant de cord reuşite sunt anormale, pentru că majoritatea operaţiilor pe cord se termină prin deces.

Sunt atâtea lucruri negative în România. Şi noi dezbatem *normalitatea*?

Ce e *normalitatea*?! Normalitate este să ai *compasiune*, normalitate este *să îl ajuţi pe cel de lângă tine*, normalitate este *să îţi plăteşti taxele şi impozitele la zi*, normalitate este *să ai un serviciu*.

Normalitate este să tinzi *spre mai bine*, normalitate este *să îţi respecţi vecinul şi interlocutorul*, normalitate este *să nu judeci*, normalitate este să vrei să fii tratat *normal*.

Normalitate este *să nu urăşti fără motiv*, normalitate este *să iubeşti şi să fii iubit*.

Şi majoritatea homosexualilor sunt *normali* din toate aceste puncte de vedere şi *anormali* dintr-un singur punct de vedere: nu fac parte din medie, nu fac parte din normă, sunt o minoritate. Sunt din acest unic punct de vedere *anormali*. Dar asta nu ii face mai putin oameni!

Dar asta nu îi face *mai puţin oameni*!

Homosexualii nu sunt *o parte* a problemei. Nu ei fură fonduri, nu ei se bat, nu ei sunt corupţi, nu ei sunt „moguli”.

Ei sunt ceea ce suntem cu toţii: *o parte a societăţii*...cu bune şi cu rele.

Sentimentele, durerile, bucuriile, rănile, gelozia, fericirea sunt aceleaşi şi la homo şi la hetero.

Un cuplu întemeiat în deplină cunoştinţă de cauză de doi oameni, un cuplu bazat pe respect, iubire, reciprocitate, omenie, lucru în echipă, speranţa de mai bine, afecţiune ...acest cuplu poate fi *homo* sau *hetero*. El tot cuplu este şi cei care fac parte din el tot oameni sunt.

Pe de altă parte, rata divorţurilor e în creştere. Căsniciile se destrăma înainte să înceapă. Există părinţi singuri, copii din flori şi oameni căsătoriţi de mai multe ori.

Şi, cu toate astea, un număr mare de oameni au încredere şi îşi pun toate speranţele în *instituţia căsătoriei* şi *vor să facă parte din ea*.

Nu înţeleg cum vă puteţi opune ca instituţia căsătoriei să îşi recapete *influenţa*? De ce va plângeţi că suntem „perverşi", dar nu ne încurajaţi să avem relaţii stabile, de durată...măcar prin *parteneriate civile*?

De ce nu îi primiţi pe gay în Biserică voastră, dacă sunteţi atât de *buni creştini*? De ce le tăiaţi aripile înainte să zboare? De ce va opuneti *atât de tare*?

Ce v-au făcut oamenii ăştia?

– Domnule Răzvan, am *remarcat* câteva lucruri esențiale, pe care vreau să vi le împărtășesc la această etapă a dialogului nostru:

1. Nu vă *racordați* la persoana cu care discutați! Adică faceți abstracţie că vorbiți cu un preot doctor și cu un scriitor cu multă experiență de viață și îmi vorbiți...*generalist* și părut *pedant*, ca și când mi-ați preda abecedarul, deși există diverse structuri semantice în discursul dv., care îmi dau certitudinea că ne sunteți un cititor fidel.

Adică, pe de o parte, ne citiți articolele și cărțile și picați la țanc, ca din senin, ca...*pentru prima dată* la noi pe platformă și doriți un dialog cu noi (de care nu erați sigur, totuși...dar trăgeați speranțe) iar, pe de altă parte, sunteți un fel de pastor neoprotestant, care predați, după manuale de mâna a 14-a, religie, cultură, sexologie, filosofie, istoria artei, politologie, sociologie...unor grădinari, care nu cumpără castraveți expirați.

Adică și diletant...și fără simțul ridicolului.

2. După indicii interioare dialogului vă suspectez că sunteți nu *unul*...ci *o comunitate*, că sunteți un scriitor...cu mai multe capete, fapt pentru care, interviul de față, pe platforma unui preot ortodox, e un fel de reclamă groasă a trustului lui Voiculescu în camerele de filmare ale lui Vântu, adică a comunității gay din România, care îl „înjură frumos" pe preot, la el acasă, în timp ce aceasta își caută noi prozeliți.

Asta în timp ce preotul vrea să vadă *până unde* duce...ambiguitatea dialogului, produs de comunitatea gay, care poartă, de această dată, numele *Răzvan*. Mâine s-ar putea să poarte numele: *Minodora* sau *Naomi* și să urmărească același lucru: *vizibilitate scenică*.

3. Mizați excesiv de mult pe autovictimizare și lacrimogenitate, ca lacrimile președintelui Băsescu pentru prietenul Stolojan, pentru ca, la o învârtitură de frază să deveniți arogant și foarte fixat în fraze și argumente deja confecționate, atunci când vă simțiți comfortabil...sau când vi se acceptă acest lucru.

Însă mie nu îmi displace strategia dv. de lucru. Pe cât vă detaliați opiniile (ale unuia sau la o mie de oameni), pe atât deveniți mai expliciți pentru cei care vă citesc.

Și, dacă nu ieșiți din civilitatea de până acum, dialogul nostru va fi *și mai interesant* în continuare, vă asigur. Pentru că, dacă eu mă înșel în toate intuițiile mele și Răzvan e doar *Răzvan*...atunci vă rezerv surprize și mai interesante de autoexplicitare a dv. și a comunității dv.

Iar întrebarea mea, de această dată (vă cer să îmi răspundeți doar la ea...și contraargumentele la cele 3 puncte ale mele să le faceți printre picăturile altor răspunsuri... și cu inteligență) este următoarea: dacă homosexualul este o paradigmă, un exemplu uman și social, cum ar arăta *o societate gay*, atât ca *viață socială* dar și ca *viață interioară*?

O lume totalmente gay (să ne imaginăm această utopie...ca un fel de alter-ego al lui *Avatar*[50]) ar fi o lume fără războaie, fără conflicte, o lume de *miere*...o lume ideală sau o caricatură socială, o lume sufocantă și decandentă, care s-ar autodistruge de la sine?

---

[50] A se vedea: http://www.avatarmovie.com/index.html.

– „Să o luăm cu începutul[51]. Nu înţeleg de ce *mă subestimaţi* şi *mă jigniţi*. Dumneavoastră nu concepeţi, faptul ca un tânăr gay să fie în stare să scrie ce am scris eu aici?

Singurul motiv pentru care nu dau mai multe date despre identitatea mea este faptul că ştiu foarte bine *în ce ţară* trăim.

Consider că este de datoria mea să răspund la acest interviu, odată ce l-am început.

Îmi place să fiu informat, de aceea nu citesc doar portalurile de ştiri gay sau site-urile gay, ci şi resursele creştine, pentru a afla şi perspectiva cealaltă. La fel ca atunci când îţi iei ştirile *din mai multe surse*.

În al doilea rând, eu am pornit de la premisa că această carte de interviuri nu va fi citită nici de cineva ca mine, adică *de un student*, nici de cineva ca dumneavoastră, adică de *un doctor în teologie* şi *un scriitor*.

Cartea va fi citită, bănuiesc, de credincioşi de toate nivelele şi din toate mediile sociale şi de aceea mă străduiesc ca răspunsurile mele să fie accesibile tuturor.

Probabil că, vorbind despre *indicii anterioare dialogului* vă gândiţi, că am accesat adresa dumneavoastră de la IP-uri diferite. Nu studiez în ţară şi, e normal, că am două adrese diferite.

Nu sunt *o comunitate* şi mă reprezint *doar pe mine*. Cu toate acestea, din moment ce sunt *gay* şi fac parte din această categorie e normal să ştiu care sunt problemele şi dorinţele de ansamblu.

Pur şi simplu îmi place să mă menţin informat cu privire la ce se întâmplă în lume şi, pentru că vreau să lucrez în publicitate şi jurnalism, întotdeauna stau cu ochii pe sursele de ştiri şi pe ultimele noutăţi, altfel nu numai că aş pica din facultate, dar nu aş supravieţui niciodată în industria media.

Şi încă un lucru: normal că nu m-aş fi apucat să contrazic Biblia fără să o fi citit. Adică nu spun că vorbesc în cunoştinţă de cauză, dar nici nu pot să pretind că sunt analfabet, când vine vorba de creştinism.

---

[51] Textul între ghilimele de la acest răspuns este un răspuns la aserțiunile mele, pe care nu i le cerusem convorbitorului meu...la pachet. Dar, pentru că mi le-a trimis așa, atunci le-am păstrat în acest fel și, după pasajul ghilimelat, vine *răspunsul propriu-zis* la întrebarea pe care i-am adresat-o.

Am fost la orele obligatorii de Religie şi am citit mult din Biblie, ca o curiozitate. Deci nu vorbesc despre Biblie cum aş vorbi despre *un iaht*. Pe un iaht nu am fost niciodată, dar Biblia am citit-o cât de cât.

Vreau să mă cunosc cât mai bine pe mine şi pe cei din jurul meu, dar nici nu vreau să devin agasant. Vă sugerasem să terminăm la un moment dat interviul, pentru ca lucrurile să nu se încingă prea tare. Cu toate astea, din dezbaterea de idei, nu pot ieşi decât lucruri bune, sper...

Ştiu foarte bine că am exagerat în argumentarea ultimei părţi a răspunsului al 5-lea. Dar acestea sunt întrebări *reale*, *dure* la care nu am găsit niciodată un răspuns.

Adică de ce mi se cere mie să îmi pun viaţa în mâinile lui Dumnezeu, dar acel Dumnezeu îmi transmite *mesaje de ură* prin reprezentanţii lui?

Mai mult, de ce oamenii de orientare homosexuală, care chiar *au credinţă* şi vor să fie *buni creştini*, de ce chiar şi lor li se cer sacrificii, care unui hoţ, unui criminal, unui violator nu li s-ar cere?

Niciodată nu am fost de acord *să fiu umilit* sau *să umilesc*. Nu îmi place ca alţi oameni să mă facă să mă simt prost pentru ceea ce sunt, iar asta nu cred că este aroganţă. Cred că, pur şi simplu, prea mult timp am îndurat vorbele grele ale oamenilor fără să fac nimic.

Acest interviu este modul meu de *a încheia socotelile* cu o perioadă grea a vieţii mele. Este ca un jurnal pe care îl împărtăşesc cu nişte cititori *neaşteptaţi*.

„Pervers”, „egoist”, „anormal”: acestea sunt cuvinte adresate de dumneavoastră mie. Eu nu v-am jignit în niciun fel. Îmi cer scuze dacă am părut lipsit de respect. Din păcate nu am vârsta sau experienţa dumneavoastră în astfel de dialoguri.

Cred că este clar că nu sunt *Naomi*. Sunt un simplu om care încearcă să intre în dialog şi să înţeleagă *de unde vine atitudinea* dumneavoastră faţă de mine şi cei ca mine.

Dacă vă dezvăluiam identitatea mea completă, puteaţi să mă suspectaţi de *vizibilitate scenică*. Nu am nimic de câştigat de pe urma acestui interviu...Dimpotrivă, aş putea avea chiar de pierdut, dacă îl citeşte „cine nu trebuie”.

Faptul că homosexualii sunt uneori *victime* ale majorităţii nu miră pe nimeni. Aroganţa a fost întotdeauna un defect al personalităţii mele, dar nu cred că am lăsat ca

interviul să fie acaparat, în vreun fel, de aroganţă, şi nici nu m-am lăudat excesiv cu realizări. Nu am făcut decât să urmez regulile interviului, să trimit un CV, cum mi s-a cerut şi să spun ce gândesc.

Sunt alţii care au păţit-o mai rău ca mine. Însă îmi displace că recurgeţi la *ameninţări voalate* de tipul „va rezerv surprize şi mai interesante de autoexplicitare a dv. şi a comunităţii dv."[52].

Dacă aveţi o întrebare de pus, sau ceva de spus, chiar vă rog să o faceţi! Încerc, pe cât posibil, să fiu *transparent* şi *sincer* în dialogul cu dumneavoastră.

După cum am spus mai sus, nu cred în *paradigme* sau *exemple unice* umane şi sociale. Consider că societatea trebuie să aibă un echilibru şi la fel cum o lume, care se preface că e *totalmente hetero* îmi displace, la fel îmi displace şi o lume, care se preface că e *totalmente gay*.

Pentru că adevărul este întotdeauna la mijloc: lumea nu e nici *gay*, nici *hetero*. Există, dintotdeauna, o majoritate heterosexuala şi o minoritate homosexuală. După unii istorici, proporţiile au fost constante de-a lungul timpului.

Ceea ce îmi doresc eu e să trăiesc într-o lume în care fiecare este liber să îşi urmeze calea către fericire, având dreptul şi responsabilitatea de a-i respecta pe cei din jur, pentru a cere, la rândul lui, acelaşi lucru.

Lumea nu are cum să fie *perfectă* pentru că nici oamenii din ea nu sunt *perfecţi*. De aceea nu sunt de acord cu absolut niciun experiment social sau uman. Însă homosexualitatea nu este şi nu a fost vreodată *un experiment*.

A fost *o realitate* pe vremea comunismului, a fost *o realitate* în perioada interbelică, a fost *o realitate* pe vremea voievozilor, a fost *o realitate* în timpul dacilor şi a romanilor.

O realitate pe care fiecare epocă a înţeles-o cum a putut. Şi cred că epoca noastră poate *mai mult* decât face în prezent.

– Domnule Răzvan, deși mi-ați cerut, în mod particular, să fim mai direcți unul cu altul și să vă spun *Răzvan* și nu *domnule Răzvan*, eu cred că civilitatea discursului meu nu vă ține la distanță ci vă stimează.

---

[52] Aici se termină pasajul ghilimelat și începe răspunsul la întrebarea despre viziunea convorbitorului nostru asupra unei societăți eminamente gay.

De aceea voi continua să vă stimez, în acest fel, până la finalul discuției cu dv., deși, cu diferența de 11 ani de vârstă dintre dv. și mine, am putea să facem și ca dv.

Eu zic să vă stimez de două ori, atâta timp cât sunteți primul tânăr, altul decât mine, ca om credincios, care, la nivel online, are curajul *să fie el însuși*.

Timp de 4 ani nu am întâlnit la nivel online un om mai deschis și mai interesant, cu o personalitate complexă, ca dv.

Adică nu sunteți un om credincios, aveți 21 de ani, sunteți și gay, nu vă e teamă de cei cu studii...și mai sunteți și civilizat, foarte bine informat, transparent și amiabil.

Tocmai din acest motiv, *v-am amenințat*, în mod voalat...că vă rezerv surprize frumoase în dialogul nostru, adică vă voi da ocazia să vorbiți, din plin, mult mai autentic, mai din lăuntru, despre cine sunteți dv.

Și această *amenințare*...e una de bun augur, de care se bucură oricine prețuiește dialogul. Întrebările bune nasc răspunsurile complexe. Iar dialogul real e și gică contra, e și explozie, e și repliere, e și o sumă de precizări, tot felul de precizări...pentru că e paradoxal ca viața.

De mai multe ori ați amintit despre faptul că lumea nu e *neagră* sau *albă*...ci *corcită*, adică: și una...și alta. Pentru că e lumea cu lege și fărădelegi, cu Dumnezeu și fără niciun Dumnezeu...sau care are neștiințe enorme în ceea ce Îl privește pe Dumnezeu și statutul lor personal.

Mie, ca om al credinței, îmi displace foarte mult lucrurile întoarse pe dos, perversizate. După cum v-am spus și o știți ca atare, dv., pentru mine, sunteți...*în neregulă*, aiurea, pe dos...ca gay.

Însă nu sunteți *pe dos* din cauza mea...că eu, personal, aș avea ceva cu dv. sau Biserica Ortodoxă, ci Dumnezeu, Cel care ne-a făcut pe amândoi, a stipulat un anume format de om, ale cărui organe să funcționeze într-un fel anume.

Acum, dv., vă autolegitimați drept *gay*...cum eu pot să mă declar (și, ca mine, oricare de pe planetă) tot la fel de ușor, drept: pedofil, zoofil, scatofil, criminal, extraterestru, geniu, sfânt, dumnezeu, zeitate, porc, insectă, întruparea lui Buddha etc.

Problema e că modul nostru de a funcționa ține de Cel care ne-a creat. Noi nu suntem *autonomi*. Nu ne putem face de cap...și, în același timp, să credem că vom ajunge, cu

toții, în Împărăția lui Dumnezeu: scopul fiecărui om creat de Dumnezeu.

Dacă nu accepți că acesta e scopul umanității și că singura viață e cea evlavioasă, prin care te curățești de patimi, moartea, un eveniment implacabil pentru omul căzut în păcat, te izbește de realitatea asta, care acum, pare doar *frazeologică*.

La un moment dat dv. mi-ați spus, că moartea e *o problemă preoțească* (deși preoții se ocupă cu *viața* oamenilor...și mai puțin cu *moartea*, moartea fiind apanajul celor care îl învață pe om la vicii) și, în același timp, că nimeni nu s-a întors din moarte sau nimeni nu știe ce e dincolo și chiar Scriptura e vagă despre Rai, dar, în Iad, te prăjești la foc...cu ceva în fund, adică cu o furcă...

Problema e că...s-au întors oameni din moarte, în secolele anterioare și în secolul nostru, verificați, cu date, punctual...și nu *basme* dar și oameni, care au văzut Raiul și Iadul și nu arată deloc...plictisitoare...

Mitologia e basme pentru copii creduli, ca și *Capra cu trei iezi*...dar viețile Sfinților și vederile lor dumnezeiești, extatice...sunt realitate mai presus de realitate, trăite doar de cei Sfinți.

Ca să fiu mai actual: există probe științifice irefutabile ale existenței învierii morților, ale veșniciei, adică ale Raiului și ale Iadului. Trebuie numai să le citești și să le crezi, după cum consimți că a existat, din punct de vedere istoric, nu știu când, Nero sau Radu cel Frumos (am înțeles aluzia...și știu și mitologia din jurul său).

Am ținut să vă spun toate astea ca să vă incit la studiu (dv. fiind o ființă studioasă) și vă pot direcționa spre diverse studii, care explică Scriptura și dă și probe despre Rai, Iad, înviere, nemurirea sufletului, cum arată pe lumea cealaltă etc.

Și acum ajung la a 7-a întrebare, care e o propunere foarte generoasă și creativă, după cum vă promiteam, care să ne ducă la dv. în suflet, și mai adânc.

Vă rog să transformați un pasaj din viața dv., mai mult sau mai puțin diluat, romanțat, mistificat până la un anume grad...într-o nuvelă scurtă, într-o poveste, într-o scriere parabolică, așa, pentru ca noi să înțelegem și mai bine viața și personalitatea dv.

Nu trebuie să dați date, nume, localități reale...ci doar să faceți din pasajul dv. autobiografic o...lecție pentru toți.

– De data asta voi începe prin ceva urât, care mă şochează şi mă întristează cel mai tare când îl aud: legarea *pedofiliei* de *homosexualitate*.

Oricine ştie că există bărbaţi care violează fetiţe, după cum există bărbaţi care violează băieţi.

Şi dacă aruncăm o mică privire la jurnalele de ştiri, vedem că marea majoritate a pedofililor sunt *pedofili bărbaţi*, care *violează fetiţe* şi, la distanţă, pe locul doi ca număr sunt *pedofilii bărbaţi*, care *violează băieţi*.

Deci există *pedofili normali* (?) şi *pedofili homosexuali*. Ăia „normali” sunt mai buni, oare? Pentru că, la o adică, *procreează*, sunt atraşi de sexul opus, chiar dacă sexul opus e mai tânăr cu 30 de ani.

Dumneavoastră, celor care citiţi, vă produce mai multă scârbă numărul mic de pedofili „homosexuali” decât numărul uriaş de pedofili „heterosexuali”?

Mie îmi produc la fel de multă scârbă amândouă tagmele de pedofili.

Şi, din păcate, în 2010, în România, deseori pedofilia bărbaţilor/bătrânilor, care violează fetiţe este *scuzată sau se aruncă vina pe victimă* – mai ales la ţară: că se îmbrăca fetiţa provocator, că pedofilul era beat, că nu ştia ce face, că nu era singurul etc., pe când tagma pedofililor „homosexuali” *este demonizată:* că ar trebui ucişi, torturaţi, etc.

Din nou vreau să spun că, după părerea mea, a abuza o fetiţă, o copilă fără apărare, este la fel de îngrozitor cu a abuza un băieţel. Şi nu există nicio scuză pentru a forţa o copilă sau un copil fără discernământ să satisfacă pornirile rele ale unei bestii.

Dar nu trebuie să îl mâniem pe Dumnezeu, cum aţi spune dumneavoastră, şi să ne facem că nu vedem pedofilia heterosexuală, care, de fapt, este *principala problemă (ca număr)*, care afectează fetiţele românce de la sate.

Vreţi *dovezi* că majoritatea pedofililor sunt *heterosexuali*?

Iată-le:

Peste 100 de copii şi adolescenţi din Iaşi au fost victime ale abuzurilor sexuale în 2006.

Numărul agresiunilor sesizate la Poliţie este de trei ori mai mare decât în 2005, specialiştii vorbind despre un fenomen *tot mai greu de controlat*.

Din statisticile întocmite după studierea cazurilor s-a constatat, că foarte mulţi dintre agresori sunt *tot minori* şi că *majoritatea victimelor sunt de sex feminin*.

Vulnerabilitatea cea mai mare este la sat[53].

Iată şi statisticile *ANPDC*[54] în colaborare cu Poliţia Romană[55], din 2008:

„În urma centralizării informaţiilor de către *Autoritatea Naţională Pentru Drepturile Copilului*, a rezultat că au fost abuzaţi sau exploataţi sexual 12 băieţi şi 91 de fete"[56].

Vă amintiţi cazul celebrelor nunţi între minore de 9-10 ani cu bărbaţi de 25? Cazurile minorelor de 6, 11 şi 12 ani lăsate însărcinate şi a avorturilor pe care au fost nevoite să le facă?

Cazul fetiţei violată de tatăl ei? Cazul fetiţei violată şi ucisă de un vecin? Dar cazul fetiţei violată ani şi ani la rând de unchiul ei care o creştea? Cazul fetiţei folosită ca prostituată de tot satul, vă sună cunoscut? Cazul vărului incestuos, care şi-a violat verişoarele?

Sau acestea sunt scuzabile, pentru că le-au comis „oameni" atraşi de sexul opus?

Dar punem în balanţă şi multele reportaje despre cazul Darta[57], cazul Doru Iuga[58], şi cazul Treptow[59] din anii 90, se vede cu ochiul liber că există un caz de pedofilie „homosexuală" la mai multe cazuri de pedofilie „heterosexuală".

E echilibrat să se facă zeci de reportaje, talk-showuri, emisiuni, dezbateri, incitări la linşaj, ultra-mediatizări ale unui pedofil „homosexual", în timp ce problema pedofililor „heterosexuali" este menţionată *discret*, sau culmea – *la ştiri, pe scurt, uneori omisă, sau mai rău – scuzată?*

---

[53] A se vedea articolul: http://www.evz.ro/articole/detalii-articol/425286/Opt-minori-abuzati-sexual-in-fiecare-luna-/.

[54] *ANDPC = Autoritatea Națională pentru Protecția Drepturilor Copilului*. A se vedea saitul instituției: http://www.copii.ro/.

[55] A se vedea saitul instituției: http://www.igpr.ro/prima_pagina/index.aspx.

[56] Date *cf.* http://www.ziare.com/actual/eveniment/07-06-2008/romania-peste-100-de-copii-au-fost-abuzati-sexual-in-2008-349179.

[57] A se vedea: http://stirileprotv.ro/stiri/eveniment/stilistul-marian-darta-audiat-in-cazul-pedofilie-in-lumea-mondena.html.

[58] Idem: http://www.cancan.ro/actualitate/reportaj/doru-iuga-si-cantaretul-fuego-au-fost-iubiti-26274.html.

[59] Idem: http://www.romlit.ro/treptele_lui_treptow.

Cine *manipulează* pe cine în acest caz, domnule Picioruş??? Şi mai bine spus, cine e adevăratul nostru *duşman*?

Mă deranjează foarte tare să fiu legat de aceste bestii umane (pedofilii) şi cred că nu e important, dacă un pedofil a violat o fetiţă sau un băiat! Important e că trebuie să fie pedepsit.

Pe de altă parte, heterosexualitatea, ca şi homosexualitatea, se petrec în cunoştinţă de cauză, între doi oameni majori, vaccinaţi, care ştiu de bine-de rău, în ce se bagă, şi deci relaţia lor nu are ce căuta în *arena publică*. Cel puţin asta ar trebui să fie *regula demnităţii*.

Poate că, data viitoare, vă veţi gândi de două ori înainte să legaţi pedofilia *numai* de homosexualitate, pentru că, totuşi, faceţi o greşeală şi o mare nedreptate unor oameni şi aşa nedreptăţiţi!!!

Şi judecaţi, dacă e bine să vă aruncaţi, în mod forţat, copiii într-o *arenă de dezbateri*, care *nu este a lor*!

Cât despre partea de ficţiune, prefer sa spun, din start, adevărul, deşi nu mai vreau să îmi amintesc, cum am deschis ochii la terapie intensivă.

Tot ce vă pot spune e *ce simţeam* în acele momente: revoltă, furie, perplexitate, şoc, teamă, greaţă şi tristeţe.

Până la urmă au rămas doar *tristeţea* şi *urmele bătăii*. Totul a pornit de la faptul că mergeam pe stradă alături de un băiat mai efeminat și pe care am încercat să îl apăr, fără prea mare succes.

Mai mult nu scriu, pentru că nu a trecut destul timp. Şi nu e ficţiune! E doar...*o parte din viaţa mea*.

Pot doar să sper ca, pe viitor, să nu se mai întâmple nimănui aşa ceva. Și dumneavoastră sunteţi printre cei care au puterea de a nu mai lăsa astfel de lucruri să se petreacă![60]

– Domnule Răzvan, îmi pare rău pentru tratamentele nedrepte la care ați fost supus de către bărbați heterosexuali

[60] Vă anexez aici trei file video *importante* din punctul meu de vedere.
Prima filă reprezintă o discuție *neconvețională* între părinți și copii:
http://www.youtube.com/watch?v=SuOtcfVRHFA.
A doua filă video e una memorială, în amintirea unui transsexual ucis în plină stradă:
http://www.dailymotion.com/video/x1na2l_cripple-starfish_music.
A treia filă video e o campanie care atrage atenția asupra situației internaționale a cuplurilor de același gen, și a fost arătată parlamentarilor, care au decis scoterea articolului 200 din *Codul Penal* românesc. Aici avem varianta în limba italiană, pentru că nu am mai găsit-o pe cea în limba română:
http://www.youtube.com/watch?v=aMv13rh-XKE.

(presupun), după cum îmi pare rău pentru orice nedreptate, care se comite în fața oricărui om slab și neajutorat: vizavi de pruncii din pântece, de copii, de tineri, de adulți, de bătrâni, de cei în stare terminală...

Nedreptatea vizavi de viața lor atinge și sufletul și trupul lor...și eu nu mă uit *doar* la trupul lor...

Manipularea și teroarea, sărăcia și injustiția întreținute artificial, voit...sunt tot atâtea *calamități*, care *ne demoralizează* sau *ne extermină*.

Mă bucur că vedeți, totuși, într-un preot și un formator de opinie online un factor de decongestionare a situațiilor conflictuale multiple.

Și, vă asigur, că nu împart violatorii în *homosexuali* și *heterosexuali*...ci îi bag în aceeași oală și nici nu ascund sub preș faptul, că numărul de criminali, de pedofili, de huligani, de virusați HIV, de toxicomani e...mult mai mare decât *statistica oficială*.

Însă, cu toate că nu vă aliniez nici cu *pedofilul* și nici cu *semidoctul*, vă identific cu ceea ce, dv., mai întâi de toate, mi-ați spus că sunteți: *homosexual*.

Pentru mine o astfel de legitimare (*a fi gay*) e una inadmisibilă, pentru că eu mă legitimez când mă întâlnesc cu cineva, ca fiind *preot ortodox*, *doctor în Teologie*, *scriitor* sau *creator de online* și nu: *heterosexual*, *băutor de bere*, *mâncător de plăcinte cu mere*, *scriitor la computer* sau *televizionist*.

Legitimarea dv. se referă la *sex* în primul rând, chiar dacă *a fi gay* include un mod de a vedea lucrurile, o cultură anume etc. Și, dacă vă legitimați astfel, vă legitimați prost...pentru că vă legitimați doar cu sexul anal și oral și nu cu ceea ce sunteți.

Veți termina facultatea, poate veți face și o alta, veți fi publicitar, veți scrie o carte, mai multe, veți avea o companie (să presupunem toate astea), însă *legitimarea gay* nu trebuie *să stea scrisă* pe fruntea dv., ci asta e o treabă de așternutul dv., de cu cine vreți să trăiți.

Ceea ce enervează pe omul tradiționalist ca mine nu e *persoana* dv., ci faptul că sunteți *ostentativi* în a vă arăta alegerea sexuală.

De aceea, pentru viitor, cred că și heterosexualii și homosexualii trebuie să accepte că *existăm concomitent* și că tușarea a ceea ce ești din punct de vedere al

dormitorului...nu trebuie să mai interfereze cu munca noastră din fabrică, birou etc.

Însă relația *Bisericii Ortodoxe* cu *comunitatea gay* ca atare și cu fiecare în parte din această comunitate, va fi întotdeauna, la nivel dogmatic, canonic și duhovnicesc, una de *excludere*, pentru că viața homosexualului este și va fi văzută ca *o viață vicioasă* prin spectrul relațiilor anale și orale pe care le practică.

Principial, Biserica Ortodoxă vede în homosexual un om căzut, bolnav sufletește, care se opune firescului său, acceptând, un mod de-a fi pe care Dumnezeu, Creatorul nostru, nu îl dorește.

Însă Biserica noastră nu exclude pe omul care renunță la aceste *păcate împotriva firii* (sexul anal și oral), ci se pocăiește pentru viața sa dezastruoasă din punct de vedere duhovnicesc.

Însă, dacă nu acceptăm aceste păcate, pe care dv. le practicați (cum nu acceptăm și alte zeci de păcate, tot nenorocite ca și astea), nu ducem *o campanie de anihilare* a comunității gay sau a cultelor și a religiilor din România sau oriunde, ci suntem deschiși dialogului.

Că mai există și *de-ai noștri* și *de-ai dv.* cu apucături de inchizitori, nu negăm acest lucru. Însă, ceea ce facem noi amândoi acum, faptul că dialogăm frumos și că acceptăm să ne spunem punctul de vedere, fără să ne dăm în cap, dacă unul nu e de acord cu celălalt, e adevăratul mod de discuție, pe care un ortodox trebuie să îl aibă cu un gay, cu un mormon, cu un delincvent, cu un violator, cu un satanist, cu un yoghin, cu un ufolog.

Și acum, pentru că am ajuns aici, vă întreb, tot la fel de deschis ca și până acum: ce credeți că ați lăsat și veți *lăsa moștenire*, dv., personal, lumii acesteia, la moartea dv.? Ce va rămâne valoros după dv.?

– Sunt tânăr, sunt student, am simţul umorului, îmi place să ajut, îmi place să discut, să călătoresc şi îmi plac *tinerii*, nu *tinerele*.

Asta nu înseamnă că, de fiecare dată când mă întâlnesc cu o persoană îi zic: „Îmi pare bine de cunoştinţă, sunt gay”.

De obicei încep cu numele.

În plus, vă mai spun un lucru: 99% dintre oameni, atunci când cunosc o persoană, se gândesc că au de a face cu cineva heterosexual. Adică nici prin cap nu le trece că persoana cu care dau noroc ar putea fi *gay*. Asta ţine de modul cum ne privim pe noi înşine şi de cum ne percepem cultural.

Dacă modelul prezentat la TV, în ziare, în cărţi, în filme, pe blocuri şi la radio, în şcoli şi facultăţi, în legi şi în emisiuni, peste tot ...

Dacă acest model este *doar heterosexual* (cum a fost până foarte de curând), atunci fiecare om, fie el *gay* sau *hetero*, va gândi, în mod automat: „suntem o societate *heterosexuală*, deci acest om din faţa mea sigur e *heterosexual*".

Dar nu e întotdeauna adevărat acest lucru!

De aceea poate că, uneori, mai este nevoie şi să *îţi asumi identitatea*, pentru a nu ţi-o pierde într-o mare de heterosexualitate. Şi pentru a atrage atenţia, când cineva îţi încalcă *demnitatea umană* sau, mai rău, când discriminarea este *instituţionalizată*. Adică în momentul când legea vine în sprijinul *homofobului*.

Să fim sinceri! Nici homosexualilor nu le place să se expună unor palme ale societăţii (că momentan asta primim).

Dar, ca nişte oameni inteligenţi, din ce în ce mai mulţi dintre noi înţeleg, că fără această expunere un pic forţată şi ostentativă ar fi mai rău: adică invizibilitate completă, ignoranţă şi pedepsirea comportamentului, când se întâmplă să fie descoperit. Cu asta nu putem fi de acord!

Din fericire suntem în Europa, nu suntem în Orientul Mijlociu, unde să se omoare lumea cu pietre din diverse motive religioase. Am trecut de mult de Evul Mediu.

Şi sper, ca şi noi, şi religia să urcăm încă o treaptă, nu să coborâm *la parter*!

În concluzie, această supra-expunere compensează invizibilitatea precedentă şi încearcă să facă lumea să se obişnuiască cu ideea de homosexualitate, pentru ca, în cele din urmă, cu toţii să ne cunoaştem vecinii şi prietenii gay, să îi salutăm şi să mergem cu ei la un grătar.

Definiţia unei lumi, nu *normale*, ci pur şi simplu *mai corecte faţă de ea însăşi* ar fi următoarea situaţie (pornind de la *o campanie publicitara portugheză*):

Doi adolescenţi merg ţinându-se de mână prin Cişmigiu, într-o zi rece de toamnă. Două bătrânele croşetează pe bancă.

Una dintre ele exclamă *surprinsă*:

„Vaaaaai!... Ai văzut, dragă?! Nu-mi vine să cred!”...

Cealaltă răspunde: „Ce s-a întâmplat?!”

„Cum să poarte mâneca scurtă pe frigul ăsta?!”[61]

Acum să luăm un exemplu din *viaţa reală*!

Un cuplu de vârstnici, care se ţin de mână pe stradă... Lumea trece mai departe. Un cuplu de băieţi, care stau pe o bancă...Toată lumea se holbează.

Cine e ostentativ? Cei care devorează „priveliştea”, sau cel care îşi trăieşte viaţa?

Cine face din homosexuali *vedete*, dacă nu *prejudecăţile* şi *stereotipiile* heterosexualilor!

Scopul pe termen lung al homosexualilor este *dreptul la indiferenţă*.

Dacă homosexualii, într-adevăr, ar fi trataţi *ca şi restul*, dacă majoritatea s-ar comporta *în mod obişnuit* faţă de ei, dacă legea i-ar privi *la fel*, atunci nu ar mai avea de ce să existe *o mişcare gay*. Am fi doar *noi* şi *ai noştri*.

În schimb, ce se întâmplă în realitate?

Când eram copil, îmi plăcea să mă joc de-a mama şi de-a tata cu un prieten de bloc. Îmi plăcea să mă joc şi cu maşinuţe, şi cu păpuşi.

În şcoala generală, îmi plăcea să joc volei, nu fotbal. Când eram mic, eram prietenul cel mai bun al fetelor, rareori al băieţilor.

Mă uitam în jur şi tot ce vedeam, în familie, pe stradă, la şcoală, peste tot vedeam veşnicul mesaj, auzeam veşnica poveste scrisă cu litere vizibile, de neon, pe ecranele din jurul meu: „EL + EA = LOVE”.

Cântecul asta se auzea pe posturile de muzică, refrenul continua la radio, imaginea te privea de pe coperta revistelor, desenele animate mergeau pe aceeaşi idee, vedetele vorbeau tot despre asta, piesele de teatru se terminau obligatoriu cu sărutul între prinţ şi prinţesă, chiar şi lecturile de la orele de română, deşi interesante în felul lor, tot „EL+EA = LOVE” spuneau în cele din urmă.

---

[61] Nu e o idee originală. Este o campanie publicitară creativă din Portugalia: http://www.youtube.com/watch?v=GafppzC2OfE.

Şi mă gândeam că sunt singurul care e „aiurea”. Mă gândeam cu groază că va trebui să îmi iau o soţie, pe care nu o voi putea iubi cu adevărat. Mă gândeam că, sigur, lumea o să îşi dea seama ca *sunt diferit* şi îmi era de pe atunci clar, că dacă lucrurile nu se schimbă, nu voi avea o viaţă prea uşoară.

Mă gândeam că trebuie să mă auto-educ, să îmi placă fetele, în acelaşi fel în care îmi plăceau băieţii. Mă întrebam ce ar spune părinţii mei, dacă eu aş pupa un alt băiat pe obraz, cum mă puneau ei să le pup pe vecinele fete.

Aşa mă gândeam la vremea aceea...Acum ştiu că alţi copii sau adolescenţi încearcă să se sinucidă, când îşi dau seama că nu sunt „normali”. Mulţi reuşesc, alţii ajung în spitalele de psihiatrie cu depresii.

După cum spuneam, nu aveam *un model*, nici măcar un indiciu, ca să îmi dau seama că există şi *alţii ca mine*.

Credeţi că e uşor să creşti într-o astfel de lume, în care te simţi *extraterestru*?

Anii au trecut, am crescut...Viaţa a căpătat alt ritm şi au început să apară unele indicii că *nu sunt singur*, a apărut internetul, şi am început să înţeleg mai bine *cine sunt* şi *ce vreau*.

Pe urmă a fost scânteia. Unul dintre prietenii din copilărie, de la bloc, s-a transformat, pe tăcute, mai mult din priviri, în *primul meu prieten*. Ne plăcea să stăm unul cu altul. Eram nedespărţiţi. Și mereu inventam motive să stăm unul cu altul.

La un moment dat ne-am închis într-un garaj prefăcându-ne că ne jucăm şi ne-am sărutat.

Era primul *sărut adevărat*. În acel moment am fost în sfârşit *sigur pe mine* şi *fericit*.

Ca o coincidenţă a sorţii, chiar în acele săptămâni se discuta deschis, pentru prima oară, despre homosexualitate, despre *primul marş gay*. Băsescu zicea că „fiecare o face cum îi place”[62].

Primarul bordurilor[63] nu vroia să permită marşul, în ciuda faptului că faxul primăriei şi căsuţa poştală au fost blocate timp de 2 săptămâni cu mii de mesaje de susţinere venite din toată lumea civilizată, cu toate că se pregăteau

[62] În 2004, când câștigă pentru prima dată alegerile prezidențiale...Problema comunității gay a fost subiect de discuție în campania sa electorală.
[63] Adriean Videanu.

proteste în faţa ambasadelor României din Uniunea Europeană şi SUA.

Auzisem la BBC că homosexualii români erau hotărâţi să iasă în stradă orice ar fi. Foamea de bani din presă, neprofesionalismul, neştiinţa şi manipulările extremiştilor creaseră o atmosferă de război civil. Deja taberele erau definite: *homosexualii* versus *restul*.

Lucrurile începuseră să dea în clocot. Atunci am simţit că *mai bine mor decât să stau în casă*, când toţi băieţii aveau să iasă în stradă şi să strige.

Şi, deşi nu aveam vârsta necesară pentru a participa la marş, deşi habar nu aveam cum o să ne primească ceilalţi, deşi unii pe stradă spuneau ca nu se mai ţine în Piaţa Unirii sau că nu se mai ţine deloc, deşi primeam primele ameninţări, deşi nici nu ştiam exact ce se întâmplă la *un marş gay*, vroiam, simţeam, intuiam că *acolo trebuie să ajung*.

L-am convins cu chiu cu vai pe Alex şi încă o prietenă, ca să meargă împreună cu mine, i-am dat cu o săptămâna înainte, tot ei, drapelul meu şi o pancartă.

Am spus că mă duc să îmi reprezint liceul dar, de fapt, i-am lăsat baltă, am ocolit şi m-am dus fix în Piaţa Unirii, la parada gay, cu o șapcă şi ochelari de soare mari cât faţa, cu drapelul şi cu cartonul pe care scrisesem cu carioca: „EL + EL = LOVE”.

Nu îmi venea să cred: pentru prima oară *extratereştrii români* şi *prietenii lor* s-au unit şi au ieşit în stradă. Eram aşa de fericit, încât nu auzeam nici huiduielile, nici răsunetul şi scânteile petardelor, nici ţipetele poliţiştilor, nici vuietul mulţimii, nici sfaturile organizatorilor, nici nu îi vedeam prea bine pe cei din jurul meu şi nici nu realizam *în ce pericol* eram cu toţii.

Cu o mână fluturam steagul, de gât aveam agăţat cartonul, îl ţineam timid pe Alex de mână, iar Andreea era foarte mândră de noi şi ne lua de după umeri când pe unul, când pe altul, ba chiar se lua la ceartă cu trecătorii care înjurau.

Când m-am văzut în mijlocul acelei mulţimi *colorate* de oameni, când am văzut că putem să mergem pe stradă, când vedeam atâţia adolescenţi ca şi mine, am fost atât de copleşit, încât am început să plâng. Şi nu, nu fac chestia asta des!

Dar nu plângeam *de tristeţe*, ci plângeam *de bucurie*. Nu ştiu cum s-a văzut, din afară, poate credeţi că exagerez, dar în timp ce mergeam înapoi spre casă, ne spuneam între noi că ceva de genul asta au simţit şi cei care s-au dus în *Piaţa Revoluţiei* în decembrie 1989. Eram copii, ce vreţi!

Aşa că, dacă tot vorbim despre ostentativ, vă propun un joc. Vă voi arăta 16 poze inofensive. Şi pe urmă trageţi dumneavoastră nişte concluzii...

Vă voi spune atât: unele poze sunt de la *Liberty Parade*, o paradă hetero, care se petrece de 12 ani pe litoralul românesc, cu 30.000 de participanţi şi zeci de mii, iar altele de la un *gay fest* din Occident.

O singură poză este de la *Gay Festul* românesc. Oare care poze sunt făcute unde?

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

Răspunsuri: pozele 1, 4, 6, 7, 9, 10, 14, 15 sunt făcute la *LIBERTY PARADE*, pe litoralul românesc, un spectacol care atrage anual zeci de mii de turişti pe litoral, care vin să urmărească parada şi concertele.

O paradă unde bărbaţi şi femei deghizaţi sau pe jumătate goi se urcă în camioane, se săruta, ţopăie, dansează, strigă se bucură.

Lumea de pe margine aplaudă şi chiuie, părinţii ies cu copiii în braţe la balcoanele hotelurilor ca să le arate parada.

Pozele 2, 3, 8, 11, 12, 13, 16, 17 sunt făcute la un *Gay Fest* dintr-un oraş mare din vest.

Oamenii se comportă asemănător ca la *Liberty Parade*. Părinţii şi copiii ies să privească parada, să facă poze, toată lumea se bucură şi nu e nevoie de poliţie.

Poza 5 este singura poză făcută la *Gay Festul* bucureştean, cu tema *Gay: de la Decebal şi Traian incoace*.

Acum voi răspunde la ultima şi poate cea mai importantă întrebare din interviul dv.

Nu am de unde să ştiu *ce voi lăsa* după moartea mea, dar ştiu sigur că soarele va continua să răsară şi după ce nu voi mai fi.

Ştiu că metroul va continua să funcţioneze. Ştiu că vor mai fi alegeri. Ştiu că vor mai fi greve sau marşuri. Ştiu că vor mai fi concerte. Ştiu că vor mai fi dezbateri. Ştiu că vor mai fi *răsturnări de situaţie*.

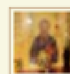
Sper să rămân în memoria prietenilor. Sper să rămân în memoria familiei, sper să las o moştenire materială, dar sper şi că cei care m-au cunoscut vor zâmbi atunci, când îşi vor aduce aminte de mine.

Sper ca viitorul să aducă o creştere a producţiei de orez, voaluri, prăjituri cu frişcă şi smochinguri... şi o scădere a celor care sunt „ai nimanui”.

Ştiu ca, într-un fel sau altul, lumea va continua să existe. Viaţa nu se va opri niciodată.

Şi pentru că ştiu că toate acestea se vor întâmpla, *aproape sigur*: voi muri *cu sufletul împăcat*.

On 11/01/2010 at 8:56 PM Pr. Gabriel Said: | Editează

Frumoasa idee, ma inscriu si eu!

Asta daca autorul, dar si cititorii considera ca ar putea fi interesant un interviu cu un preot pacatos si plictisitor ca mine.

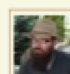

Astept raspunsul sfintiei voastre.

Sarut mana! Domnul cu noi!

1 Votes

On 11/01/2010 at 9:05 PM Pr. Dorin Said: | Editează

Da!..

Puțin mai târziu vă trimit formatul cărții...și prima întrebare, părinte Gabriel!

Se pare că îl înlocuiți pe d-l Bogdan Stârceanu, care s-a îngrozit de la prima întrebare...și s-a făcut că nu a înțeles formularea!

Sper să nu dați bir cu fugiții ca el!

1 Votes

11 ianuarie 2010, 21. 28...15 ianuarie 2010, 12. 45

Cu Părintele Masterand Gabriel Militaru

– Vă mulțumesc, Părinte Gabriel, pentru că ați acceptat ideea cărții...și a interviului de față. Și încep, în mod brutal, poate, prin a vă întreba: sunteți un preot *pietist* sau unul *raționalist*? Adică vă conduceți mai mult după *inimă* sau după *minte*?

– Cu multă plăcere, Părinte Dorin. Şi eu va mulţumesc pentru onoarea făcută. Dacă ar fi să răspund foarte scurt şi rapid la întrebarea Sfinţiei voastre, aş spune că nu sunt *nici într-un fel* şi *nici în celălalt*, adică nici raţionalist în sensul strict şi nici pietist, sau, paradoxal, sunt puţin din amândouă.

Cred că un creştin, şi cu atât mai mult un preot, trebuie şi doreşte *să-L iubească* pe Dumnezeu şi *să se apropie neîncetat de El*.

Dar pentru această trebuie, mai întâi, *să-L cunoască* pe Dumnezeu. Iubirea de Dumnezeu a fiecăruia dintre noi este o cunoaştere tainică, adâncă, personală, intimă a lui Dumnezeu şi ţelul fundamental al creştinului.

Şi atunci, mă gândesc, că nu poate exista creştin, care are o relaţie exclusiv bazată pe raţionalitate cu Dumnezeu sau, dimpotrivă, unul care doar simte profund fără să cunoască, să experimenteze.

Aşa încât eu, pentru că m-aţi întrebat despre mine, încerc să-L cunosc pe Dumnezeu şi să mă apropii de El cât mai mult pentru a-L iubi mai mult, şi, invers, doresc să-L simt în sufletul meu şi să-L iubesc mult pe Dumnezeu, tocmai fiindcă sunt conştient că astfel îl voi cunoaşte mai profund şi mai bine.

De aceea am afirmat că, de fapt, nici eu şi nici altcineva nu poate fi *exclusiv raţional* sau *exclusiv sentimentalist* în relaţie cu Dumnezeu, ci cele două sunt complementare şi absolut necesare în creşterea, în progresul duhovnicesc al creştinului.

Dacă scopul rugăciunii isihaste este *pogorârea minţii în inimă*, asta înseamnă că raţionalitatea se topeşte lin şi tainic în sentiment şi se contopeşte cu el sau că raţiunea smerită înaintea măreţiei dumnezeieşti se coboară şi se

uneşte cu iubirea în singurul loc unde îl poate slăvi cu adevărat pe Cel necuprins, şi unde Însuşi Cel nemărginit doreşte să sălăşluiască: în inimă.

Cel ce doreşte să pătrundă adâncurile tainice ale Dumnezeirii *exclusiv* pe cale raţională va sfârşi iremediabil în mândrie, în trufie, în rigiditate, în răceală, în întuneric.

Dar nici cel care doreşte să ajungă la Dumnezeu doar pe calea sentimentelor, excluzând cunoaşterea raţională, nu va ajunge departe, căci va sfârşi într-o pseudo-cunoaştere a lui Dumnezeu, haotică şi vagă. În ambele situaţii rezultatul este *îndepărtarea de Dumnezeu*.

Deci, raţiunea şi sentimentul, mintea şi inimă, împreună, nu separat, îl conduc pe omul sincer şi smerit aproape de Dumnezeu şi izvorăsc în sufletul lui credinţă, nădejde şi iubire.

– Și, totuși, dacă cineva ar veni și v-ar spune: *Știți, Părinte Gabriel, dumneavoastră puneți mai mult fotografii pe blogul dv.*[64]*, vă plac widgeturile, vă plac lucrurile nu de multă finețe...și, de aceea, cred că sunteți pietist, în sensul rău al cuvântului, iar de sublinierea rațională a credinței vă ocupați mai puțin*, cum ați contracara o asemenea opinie?

Adică, v-ar spune în rezumat: *Nu sunteți în stare să vă explicați credința și de aceea...dați numai mostre necomentate, ca fotografiile de la pelerinajele dv. la Mănăstiri sau ca melodiile de pe You Tube*.

E un comentariu *răutăcios*...sau are și *o urmă de adevăr* în el?

– Aş spune numai că această persoană nu a reuşit să mă înţeleagă şi să mă cunoască *încă*...

Eu am dat şi dau răspunsuri, pe măsura priceperii mele, desigur, la întrebările duhovniceşti ori existenţiale ale credincioşilor, în diferite situaţii şi locuri.

Inclusiv la nivel on-line. Dar, menirea mea nu este să „explic" credinţa, ci să *o propovaduiesc*!

Credinţa a fost explicată de Însuşi Hristos, apoi de Sfinţii Apostoli şi de Sfinţii Părinţi. Ea trebuie doar *urmată* şi *împlinită*.

Am primit multe întrebări de-a lungul timpului, multe dintre ele despre probleme, care şi astăzi preocupă pe mulţi,

---

[64] A se vedea blogul său: http://prgabriel.wordpress.com/.

precum: ecumenismul, cipurile, ereticii, homosexualitatea, incinerarea etc.

Şi, la majoritatea, am răspuns urmând învăţătura *oficială* a Bisericii şi evitând *părerile* sau *opiniile personale*, pe care le consider *nepotrivite*, din multe puncte de vedere, în Ortodoxie.

Mai mult, am preferat, în majoritatea cazurilor, să trimit răspunsurile *direct* celor care mi le-au solicitat, şi nu să mă exprim foarte des *public*.

Consider că aşa este mai bine şi că sunt alţii mult mai pricepuţi să o facă public. Asta nu înseamnă însă că nu am abordat şi public unele probleme de interes major.

Dar, dacă, de fapt, întrebarea dvs., se referă la faptul că nu am reuşit să public mult mai multe articole teologice pe teme de doctrină, morală sau cult, deși formatia mea de teolog este una *sistematică*, aceasta se datorează faptului că, spre marele meu regret, am foarte puţin timp pentru a mă ocupa de blog, pentru a scrie sau a crea. Am şi eu câteva proiecte, dar...toate la timpul lor.

Însă, ori de câte ori mă aflu undeva unde este ceva frumos, plăcut si interesant de văzut sau cunoscut, imediat imortalizez, culeg şi împărtăşesc şi celorlalţi.

„*Cerurile spun slava lui Dumnezeu şi facerea mâinilor lui o vesteşte taria*”. Şi aceasta este o formă de propovaduire a Cuvântului lui Dumnezeu. Sper ca, în viitor, să pot face mult mai multe lucruri bune şi frumoase.

Chiar şi aşa, am satisfacţia că am putut bucura până acum, cu bloguleţul meu, un destul de important număr de creştini, dovada multele e-mail-uri primite, ceea ce pentru mine este o realizare personală importantă.

– Am înțeles: vă bucurați de ceea ce ați realizat...în ciuda faptului că nu aveți timp prea mult!...

Însă ceva mi-a atras atenția...în răspunsul Sfinției voastre: am evitat *părerile personale*...și am răspuns cu *învățătura oficială* a Bisericii...

Însă ce înseamnă să ai *părere personală*? Și, deopotrivă, ce înseamnă să crezi...în *învățătura oficială* a Bisericii? Unde e cuprinsă această *credință oficială* a Bisericii Ortodoxe și de ce vă e teamă de...*părerile personale*? Ce v-ar putea face...*învățăturile personale*?

– Da, am obţinut mici realizări, în ciuda lipsei de timp pentru a mă ocupa mai mult de blog.

Tocmai fiindcă îmi cunosc bine limitele şi neputinţa, Părinte Dorin, micile reuşite, pe care le obţin cu ajutorul Domnului, mă bucură enorm. Există persoane mult mai *pricepute* şi mai *înţelepte* decât mine, care obţin rezultate mult mai importante. Fiecare după puterea şi priceperea lui...

Părerile personale?!...Eu, ca și Sfinţia voastră, sunt slujitor. Slujitor al lui Hristos! „Părerile mele” sunt „părerile” Stăpânului Meu.

Toţi oamenii au libertatea de a crede şi de a alege liber. Eu mi-am manifestat-o în momentul în care am acceptat cu bucurie şi recunoştinţă Ortodoxia, credinţa părinţilor mei.

Apoi, cand am devenit preot, mi-am spus pentru totdeauna „părerea personală”. „Părerea mea” este învăţătura Bisericii Ortodoxe, lăsată de Hristos Sfinţilor Apostoli şi cuprinsă în Sfânta Scriptură şi Sfânta Tradiţie.

Aşa încât orice fel de „părere” exprimată de mine trebuie să se încadreze în învăţătura Bisericii.

Există teologi, gânditori profunzi, care, de-a lungul vremurilor, şi-au permis „semeţii” abrupte pe teren doctrinar, uzitând foarte des de „părerile personale”. Şi aici cred că distanţa între *îndrăzneala erudiţiei* şi *mândrie* este foarte mică. Iar mândria duce la pieire...

Sigur că este necesar să se „*cerceteze Scripturile*”, să fie alcătuite opere teologice de valoare...Dar aici părerile personale pot fi, fie fără o importanţă prea mare faţă de minunatul tezaur al învăţăturii ortodoxe, fie chiar un pericol de a cădea şi a te abate de la doctrina ortodoxă.

Şi nu de puţine ori chiar aşa s-a întâmplat. Una este *a extrage sevă* din scrierile sacre ale Ortodoxiei şi alta *a inova*, *a adăuga* sau *a scoate* ceva din învăţătura Bisericii.

Eu nu am o învăţătură „a mea”, ci încerc să o urmez pe cea a lui Hristos. Dacă mi se cere „părerea” într-o anumită situaţie, „părerea mea” e părerea lui Hristos.

Şi...nu cred că se poate vorbi de o „teamă”, atâta timp cât *părerea ta* este cea *a lui Hristos*. Iar dacă *părerea ta* nu este *a lui Hristos*, atunci, da, este o mare teamă: că te poţi îndepărta de El şi că-L poţi pierde.

Altă teamă nu este justificată şi nici nu trebuie să îl caracterizeze pe un bun creştin.

– Părinte Gabriel, vreau să fiu *mult prea sincer* cu dv., cum poate nu a fost nimeni, mai înainte ca să mergem mai departe. *Dialogul real* e *un dialog onest*, pentru ca să fie *un dialog mântuitor*, îndreptător la nivel personal.

Sfinția voastră faceți prea puțin la nivel online, pe blogul dv. și în viața dv. personală, în materie de aprofundare teologică, culturală etc. pentru că simțiți că *nu puteți mai mult*...și nu *pentru că nu aveți timp*.

Un om care gândește profund...și care a scris toată viața...nu are probleme nici cu scrisul, nici cu timpul și nici cu gânditul...pentru că e mereu un gând, o rugăciune, o exprimare, o mână întinsă altora și întotdeauna știe să valorifice timpul, chiar și când nu-l are din belșug...

Nu puteți *mai mult* pentru că *acesta sunteți*. Ca *să vrei* trebuie *să poți*...nu doar *să crezi că poți*. Iar demersul dv. online e unul *mimetic* și nu *profund personal*, fapt pentru care nu are relevanță dacă e să vorbim de: *creație online autentică*.

Noi suntem amândoi slujitori ai aceleiași Biserici, a singurei Biserici a lui Dumnezeu (cum subliniez adesea)...depinde însă *cum* și *de ce*.

Dar, dacă *modul în care trăiesc* și *pentru ce sunt preot* le trăim personal, le trăim acasă, le trăim în noi, le trăim la Biserică, oriunde...și doar noi putem să spunem, în mod franc, *adevărul nostru*...totuși vorbele, creația noastră, modul în care ieșim spre alții ne deconspiră...și cred că îmi dați dreptate.

Dv., ca și mine, sunteți preot...Numai că eu, privindu-vă creația online, modul în care abordați o problemă sau alta, ca unul dintre cititori spun asta (făcând abstracție de faptul că ne cunoaștem întru câtva, incipient...)...nu mi-ați dat deloc senzația că *gândiți cu mintea proprie* credința noastră în articolele Sfinției voastre, că v-ați impropriat-o la modul că *a devenit una cu modul dv. de-a fi*, ci am avut sentimentul, că...repetați formule deja învățate.

Și că sunteți un pietist cu *formule auzite*, mai mult sau mai puțin *urechist*, și nu aprofundate personal, adică un om mai mult *sentimentalist* decât cu o *acuratețe a gândirii*, cu o logică interioară a ideilor, pe ici pe colo cu o dorință de altfel, de mai mult...dar care nu ieșiți deloc dintr-un cerc strâmt...pentru că nu cred că v-ați convertit în mod real la dreapta credință, că, de la un anumit moment, v-ați schimbat, în mod fundamental, modul de a fi.

Teama Sfinției voastre de *a fi personal* vine din aceea că nu sunteți *un om personal*, cu o gândire și o experiență teologică proprie. Reticența față de gândire și față de studii aprofundate e profundă și gravă, pentru că nu aveți sol sub picioare și, pe aceasta, o răspândiți și altora...deși nu vă place (este evident acest lucru...și e un lucru bun) nivelul dv. foarte scăzut.

Mi-a plăcut, de când v-am cunoscut, modul în care încercați să-i înțelegi pe alții sau să fiți amiabil. Aceste două atuuri vă fac să nu fiți *extremist*, ca mulți alții la nivel online, însă extremismul dv. e subcutanat, e sub piele, pentru că își are rădăcina într-o bună părere despre ceea ce credeți că ați înțeles din teologia și viața Bisericii.

Dacă aș mai trăi 3000 de ani de aici încolo și aș mai face 300 de doctorate în 100 de științe ale lumii...niciodată, dar niciodată nu aș îndrăzi să spun că *părerea mea e părerea lui Hristos*. Adică faptul, că eu mi-am însușit atât de bine învățătura lui Hristos...de sunt un fel de mic Hristos, pe pământ, care face totul ca El.

Așa crede și pontiful roman: între *mintea lui* și mintea *lui Hristos* nu vede nicio diferență.

Orgoliul de a spune acest lucru, la Sfinția voastră, că acționați, gândiți, vă comportați, sfătuiți, așa cum spune *Biserica* și *cum spune Hristos*, pentru că știți niște lucruri pe de rost, îl pun pe seama unui infantilism inexplicabil sau, mai degrabă, a unei inapetențe de exprimare.

Asta se întâmplă, de obicei, cu absolvenții de Facultate de Teologie, care confundă *Teologia Dogmatică* cu *manualul de Dogmatică* sau *înțelegerea Scripturii* cu *literalismul* sau cu *colaționarea* a diverse explicații patristice.

Mai pe scurt, Sfinția voastră mă veți convinge că înțelegeți, măcar 3 % un subiect teologic, în profunzimile sale, dacă, despre o dogmă, o carte, un Sfânt, îmi veți scrie măcar 300 de pagini de lucruri înțelese de dv., singur, pe textele ca atare.

Smerenia, dragă Părinte Gabriel, vine când faci prea multe ca să fie puține...și ți se pare că nu ai făcut nimic. Și de acolo, de la glasul smereniei tale de 1%, cu transpirație maximă...nu veți mai spune niciodată că știți ce a spus Hristos sau ce au spus Sfinții...ci, că acestea, pe care le-ați aflat, după multă trudă, sunt *cele pe care Dumnezeu vi le-a dăruit, vi le-a dezăvăluit ca să le cunoașteți, pe măsura dv.*

Nu, până acum aveți citiri frugale, repezite, multe neștiințe capitale și nevoie de credință reală, autentică...și nu de frazeologie!

Uneori, când ați fost jovial cu mine, relaxat, ați fost dv. înșivă...Numai că acel *Gabriel jovial* cu mine...era *un Gabriel de lume*, oarecare, fără culoare religioasă.

Dacă (mai) pot fi credibil, Părinte Gabriel, în momentul când ați deveni *ortodox real*, din care să emane har și logică duhovnicească, m-aș prinde...și v-aș zâmbi bucuros...și ușurat în același timp.

Și, după acest moment de sinceritate dictat de către conștiința mea, vă pun o întrebare, prin care vă puteți disculpa...*cu probe*.

Cum arată, pe dinăuntru, din punctul de vedere al experienței duhovnicești a Sfinției voastre convertirea unui om la dreapta credință și care sunt semnalmentele din care putem observa această schimbare?

Dacă cu dv. ea s-a petrecut...puteți să dați detalii, nu?!...[65]

---

[65] În data de 15 ianuarie 2010, am primit de la Părintele Gabriel, în locul răspunsului la întrebare, următoarea scrisoare:

„Eu înțelesesem că această carte la nivel online se adresează credincioșilor, cititori ai blogului dvs., și nicidecum că este o modalitate de *a umili* și a vă manifesta superioritatea, mândria și aroganța față de alții.
Am sesizat din primele întrebări că doriți să mă luați *tare* și *să mă umiliți*, dar, ca un *om educat* și *civilizat*, am răspuns cât am putut de *frumos* și *la subiect*.
Dar, ca să nu vă dau prilejul să păcătuiți în continuare, chiar dacă încă nu conștientizați asta, o să mă retrag și n-o să vă mai răspund la nicio întrebare.
Vă doresc succes în continuare, să vă dea Dumnezeu puterea să luminați și în continuare, cu erudiția dvs., pe cât mai mulți credincioși și să îi conduceți la mântuire!

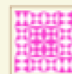
Pr. Gabriel”.

În aceeași zi, i-am răspuns Părintelui Gabriel Militaru:

„Părinte Gabriel,

dorinţa mea a fost şi este aceea de a dialoga cu dv., ca şi cu ceilalţi trei împreună-scriitori ai acestei cărţi, numai că, cu dv., potrivit statutului de *Părinte duhovnic* pe care îl aveţi şi de *slujitor al Bisericii*, am ales să vorbesc lucruri *mai speciale*.
Adică vorbesc cu fiecare particularizat...şi *cui i s-a dat mai mult, mai mult i se cere*...
Dialogul presupune adevărul celor două părţi. Adevărul meu a fost spus. Adevărul Sfinţiei voastre poate fi spus, după întrebarea mea, şi cititorii aleg ce să creadă.
Da, cititorii cărţii noastre (eu nu vă exclud din carte), credincioşi sau nu, vor observa răspunsurile...şi, din răspunsuri...vor intui persoanele care le-au scris.
De asemenea vor citi şi întrebările mele...şi tot ei vor trage concluzii, potrivit cu înţelegerea fiecăruia.
Dacă o întrebare a mea vă pare cum vă pare, dv. vă puteţi spune punctul de vedere în porţiunea dv. de text, şi puteţi arăta, demonstra, sublinia, pe câte pagini doriţi, că eu nu am dreptate...şi mă ajutaţi să va văd într-o altă lumina, aşa cum vă vedeţi dv.

On 12/01/2010 at 3:05 PM Florin Şerban Said: | Editează

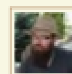
Frumoasa idee,

In cursul zilei de astazi ve expediez si eu CV-ul meu, cu toate ca exista material „electronic" strans pe aceasta platforma (post-uri+comentarii) cat sa umpleti o biblioteca.

O zi buna!

★★★★★ 1 Votes

On 12/01/2010 at 5:37 PM Pr. Dorin Said: | Editează

Mulțumim frumos, domnule Florin pentru intenție și pentru încrederea dv. pe care o investiți în noi!

Sunteți al treilea convorbitor al meu și veți primi cartea, în această seară, în formatul de acum, ca și ceilalți doi, pentru a ne răspunde la întrebări.

Vă dorim numai bine!

★★★★★ 1 Votes

De aceea, comentariul meu de dinainte de întrebare (prea sincer...se pare), poate fi complet anulat de către dv., dacă ne prezentaţi, mie şi cititorilor, modul convertirii dv. şi modul vieţuirii dv. duhovniceşti, pe de o parte, pentru a spune că eu nu am dreptate şi pentru a-mi arată că trebuie să vă văd mult mai profund iar, pe de altă parte, pentru a folosi pe cei care vă citesc.
Aseară v-am spus să nu va grăbiţi...Şi, se pare, că v-aţi grăbit...Interviul cu dv. avea multe lucruri frumoase, ca şi ale celorlalţi...
Eu vă aştept reconversia la gânduri mai bune...şi nu accept că puteţi fi laş, că puteţi da bir cu figiții, când e vorba să spuneţi cine sunteţi şi ce credeţi despre dv. şi despre orice lucru de pe lume.
Niciodată întrebarea nu e *răutăcioasă*...dacă răspunsul este *inteligent*.
Va aştept cu mărturia dv. despre experienţa convertirii personale şi cu primii paşi în viaţa în Hristos...pentru ca să spulberaţi *negativismul* (dacă aşa îl vedeţi) întrebării şi al remarcelor mele.

Vă doresc numai bine amândurora!

12 ianuarie 2010, ora 17. 41...20 ianuarie 2010, 17. 37

Cu D-l Florin Șerban, Inspector de Asigurări

– Vă mulțumim frumos, domnule Florin Șerban, pentru modul constant în care v-ați manifestat în comunitatea noastră de cititori, de când ne-ați cunoscut. Am apreciat din prima acest lucru...și acum, cu mult mai mult, ținând cont de faptul că *ați acceptat* acest interviu.

De aceea, prima întrebare pe care v-o adresez se referă la *comunicare*...și, totodată, la *oameni*. Cât de importantă e în munca dv. *raportarea la oameni*? Ce sunt *oamenii*...din punctul de vedere al jobului dv.?

– Comunicarea *verbală* sau *non verbală* între oameni este vitală indiferent de domeniul de activitate al acestora. Atunci când apar *erorile de comunicare*, atunci apar şi *problemele*.

Orice firmă care se respectă şi îşi respectă clienţii are în componenţa ei un departament special creat pentru perfecţionarea comunicării.

De ce oare acceptă o firmă să investească bani într-un astfel de departament ?!...

Simplu: pentru că aduce profit! O comunicare mai bună, mai aplicată din partea angajaţilor dezvoltă idei noi, reformatoare, asimilate peste cele vechi la fel ca un bulgăre de zăpadă în rostogolire, (până la ce nivel se va ajunge cu bulgărele, apropo de discuţia de mai sus, nu ştim), care tinde spre perfecţiune.

Din păcate însă observ şi eu, cu tristeţe, că în zadar cunoştintele noastre sunt în perpetuă expansiune, dacă ele au un caracter mai mult *distructiv* decât *constructiv*. Și mă refer la arme biologice, boli create artificial, războaie nucleare şi alte nenorociri, care se află la o apăsare de buton distanţă de noi.

Referitor la oameni, din perspectiva brokerului de asigurări, pot spune că oamenii sunt deosebit de preţioşi, deoarece reprezintă *materia primă* cu care lucrez, spre deosebire de strungar, care ia bucata de fier şi o modelează, în mod spectaculos, transformând-o în *produs finit*, bun de comercializat.

Eu iau omul, comunic cu el, încerc să descopăr riscurile la care bunurile îi sunt expuse iar, la final, îi vând un vis, îi vând ceva ce nu poate fi palpabil pe loc, asigurarea, că dacă vreunul din acele riscuri se va produce, atunci el sau moştenitorii lui vor fi despăgubiţi cu o anumită sumă de bani.

Incertitudinea producerii riscului asigurat atrage după sine incertitudinea beneficierii de visul tocmai cumpărat dar, totodată, acel vis îi conferă linişte şi încredere în viitor.

Însă, la fel că în exemplu de mai sus[66], cu folosirea *negativă* a cunoștintelor şi aici, în domeniul asigurărilor, goana după îmbogăţire rapidă şi-a făcut loc generând sabotori în ambele tabere, atât în rândul oamenilor *asiguraţi*, cât şi în rândul *asigurătorilor*.

– În concluzie, dv. vindeți *viitor*...sau *asigurați un viitor* celor care, din cauza unui cataclism, și-ar pierde casa sau mașina. Lucrați *cu viitorul*...dar cu *viitorul oamenilor*, care v-au oferit încrederea lor.

Din acest punct de vedere, cum vedeți viitorul românilor, pe termen scurt (2010) sau mai lung? Vor respira mai firesc, cu mai multă încredere în viață sau vor fi și mai nefericiți, și mai triști la față?

– Prognozând viitorul românilor pe termen scurt sau lung, strict legat de segmentul asigurărilor, din punct de vedere al ultimelor modificări aduse cadrului legislativ (şi voi reveni puţin mai jos asupra lor) eu cred că anul 2010 este un an de *cotitură pozitivă* în ceea ce priveşte viitorul românilor, mai puţin pe termen scurt, însă *semnificativă* pe termen lung:

1) O prima măsură adoptată a fost introducerea *obligativităţii asigurării locuinţelor* pentru trei riscuri fundamentale:

a) CUTREMUR,
b) INUNDAŢII NATURALE,
c) ALUNECĂRI DE TEREN.

Știm că tot ce este *obligatoriu* este aspru *taxat* de vocea poporului, însă gândiţi-va la consecinţe.

---

[66] Se referă la interviul altui colaborator. Și aceasta, pentru că fiecare dintre convorbitorii mei au văzut, pe parcursul scrierii cărții, ceea ce au scris și ceilalți coparticipanți. Fiecare autor și-a scris fragmentul său de răspuns.

Vedem la televizor, în fiecare an, oameni disperaţi, rămăşi fără agoniseala de-o viaţă, din cauza producerii a cel puţin unuia dintre cele 3 riscuri enumerate mai sus.

Dintre aceştia nici măcar 1 % nu cred că au economiile necesare pentru a începe viaţă de la zero şi a-şi reconstrui gospodăria, de aceea apelează la stat, iar statul ridica neputincios din umeri.

Dacă statul român a ajuns să plătească pensiile şi ajutoarele sociale din împrumuturi externe e limpede că *nu este capabil* să suporte nici *costurile de reconstrucţie* a caselor celor sinistraţi.

Aici îşi face simţită prezenţa această lege care, trebuie să recunosc, este departe de a fi *perfectă* însă, cu siguranţă, este *necesară*.

Asiguratorii colectează primele de asigurare (costul asigurării) de la toţi românii, le gestionează independent de bugetul de stat (investiţii pe diverse pieţe de capital generatoare de profit etc.) şi le *injectează*, înapoi, în economie, exact *atunci* şi *acolo* unde este nevoie urgentă de ele, într-o situaţie catastrofică ca cea de mai sus.

Veţi spune: *de ce să plătesc eu pentru necazul altuia*?! ....Păi pentru că aşa este omeneşte, să fim prudenţi, să ne gândim la viitor şi să ne întrajutorăm la nevoie, nu să facem chetă ad-hoc în biserici sau prin campanii media (aşteptând ajutor de la Gigi Becali) atunci când s-a produs, deja, catastrofa.

Românii, din păcate, şi-au pierdut *cultul banului economisit pentru zile negre*. Cât despre *cultul asigurării* ce să mai vorbesc: nu l-au avut niciodată. Iar când încerci să le explici avantajele sunt *reticenţi* sau, chiar mai rău, sunt *revoltaţi*.

2) A doua şi ultima măsură adoptată anul trecut[67], la care voi face referiri (pentru a nu blocă discuţia pe un singur subiect), este cea *a diferenţierii costului de asigurare obligatorie auto* (RCA) în funcţie de daunalitatea şoferului (de câte accidente a provocat din vina să în anii precedenţi).

Nu este corect ca un şofer, care circulă haotic şi provoacă accidente, să cumpere asigurarea la acelaşi preţ cu acela care circulă prudent şi nu provoacă accidente.

Asigurarea, aşa cum am văzut mai sus, este un fond la care participăm toţi, dar de care beneficiem *doar unii* dintre noi, în funcţie de cum avem „norocul”.

---

[67] În anul 2009.

Dacă în cazul catastrofelor naturale eram de acord să suportăm *toţi* cheltuielile, în mod egal, deoarece producerea acestora nu depinde de noi, în cazul accidentelor auto lucrurile se schimbă, pentru că ele depind, în cea mai mare măsură, de voinţa noastră.

Cauza principală a producerii accidentelor, după cum ne relatează poliţia rutieră în fiecare zi, este viteză excesivă, alcoolul şi neatenţia.

Dezaprob întru totul un astfel de comportament în trafic şi aş fi de acord nu doar cu *triplarea costului asigurării* ci şi cu *suspendarea definitivă a permisului de conducere* în cazul acelora, care provoacă accidente rutiere soldate cu pierderi de vieţi omeneşti.

– Domnule Florin, cred că ați fost foarte convingător în pledoaria dv. vizavi de *nevoia de asigurare* (de locuință sau artefacte personale) pentru clipe de cumpănă, nedorite...bineînțeles, de către nimeni.

Și în această pledoarie punctuală a dv., responsabilitatea factorului uman este definitorie. Ca membru al societății trebuie să fii *prevăzător* și, în același timp, *responsabil* pentru urmările faptelor tale, a cuvintelor tale, a gesturilor tale.

Ești prevăzător tocmai pentru că vrei să ai o anume *calitate* a vieții și jobul dv., în esență, se ocupă cu *calitatea vieții*...înainte...și...după momente dramatice la nivel social, ca cele provocate ieri sau alaltăieri de cutremurul devastator din Haiti[68].

Însă, ca să ai această responsabilitate la nivel personal, care angajează și viața altora (că am vorbit de *traficul haotic* produs de către oameni...iresponsabili), trebuie să ai un mod de viață responsabil, să te înscrii într-o tradiție, într-o credință și o cultură a responsabilității.

Majoritatea românilor sunt creștini ortodocși, dar nu toți au o grijă vie, reală, vizibilă nici pentru viața semenilor lor și nici pentru țara pe care o locuiesc.

Unde credeți dv. că există buba, carența noastră în ceea ce privește responsabilitatea pentru viața noastră, a semenilor noștri și a mediului ambiant? De ce preferăm să nu ne gestionăm bine prezentul și viitorul personal (ca să nu privim mai departe), dacă, pe de altă parte, fiecare dintre noi

---

[68] A se vedea: http://www.realitatea.net/dezastru-in-haiti-dupa-un-cutremur-de-magnitudine-7--sute-de-cladiri-daramate-si-mii-de-morti_695194.html.

suntem *atinși*, când ni se spune, că trăim *bezmetic*, fără o logică anume?

– *Buba* cred că îşi are originile în lene şi în *cei șapte ani de-acasă*. Ne este lene să facem *un lucru bun*, pentru că este mult mai greu de realizat decât *unul rău* şi nu avem chef să fim *responsabili*, că doar este *democraţie* şi *fiecare face ce vrea*.

Astfel de indivizi denaturaţi, plini de tupeu nu cred că se simţ nici măcar *atinși*, când li se spune că *trăiesc bezmetic* ci, dimpotrivă, sunt aroganţi, cinici şi total indiferenţi.

Îi vedem, în general, *pe sticlă*, făcând rating şi lăudându-se cu stilul lor de viaţă *dragilor telespectatori* „gură-căsca”, îi vedem în mijloacele de transport în comun, scuipând seminţe, îi vedem pe şoselele României provocând accidente rutiere.

Sloganul post-revoluţionar: „Aţi prostit poporul cu televizorul” nu s-a schimbat cu nimic în ultimii 20 de ani.

O mare parte din vină cred că o poartă şi media, din ce în ce mai avidă de senzaţional, care promovează comportamentele deviante, lăsând să se înţeleagă că toţi românii sunt o apa şi-un pământ, contribuind astfel la o prostire în masă, la o pierdere a respectului de sine şi a respectului faţă de ceilalţi.

Constat cu bucurie că această *prostire în masă* se resimte mai puţin în mediul rural, la țară, la modul frumos cântată de Tudor Gheorghe: *Ţara, Ţara Mea*.

Oamenii îşi ocupă timpul cu treburile gospodăreşti şi preferă canalul cu *muzică populară* în locul celui cu *manele*, canalul *religios* în locul celui de *teleshoping*, *prezenţa la Sfântă Liturghie* în locul *trândăvelii.*

Poate şi datorită densității populaţiei pe metru pătrat, net inferioară celei de la oraş, ţăranul român este mai viu sufleteşte decât orăşeanul, mai aplecat spre cele sfinte şi mai atent la tot ceea ce îl incojoară.

La ţara *încă* se spune celor în etate, cu care te întâlneşti: *Sarut-mâna!* sau: *Ziua bună!*, chiar dacă nu îi cunoşti personal, încă cele mai reprezentative personalităţi, apreciate şi de urmat, ca exemple ale locului, sunt *preotul* şi *primarul*.

Încă există respect pentru tradiţiile moştenite din moşi-strămoşi, iar pervertirea acestora, chiar dacă a început

să-şi facă simţită prezenţa în rândul tinerei generaţii, înaintează cu paşi mult mai anevoioşi decât la oraş.

Aud tot mai des vorbindu-se de *o lipsă a modelelor morale* în rândul tinerilor. Aşa o fi! Poate că generaţia asta are o astfel de carenţă.

Nu se nasc genii în fiecare zi dar, totuşi, pe care reper moral ai nevoie să-l vezi, pentru a şti că trebuie să saluţi, să vorbeşti respectos, să nu furi, să nu minţi, să mături în jurul tău, să te îmbraci civilizat, să nu te destrăbălezi, prostituezi, droghezi etc., etc., etc.?! De niciunul!

Ai nevoie doar de o elementară educaţie primită de la părinţi, menită să cultive în tine *spiritul civic* şi *bunul simţ*.

Poate tocmai de aceea, mulţi dintre noi am fost sensibilizaţi de unul dintre candidaţii la preşedinţie, care s-a axat în campanie pe temă *bunului simţ* şi pe necesitatea implementării acestuia în toate acţiunile întreprinse de către noi.

Fără bun simţ, educaţie, respect, tradiţie, este imposibil să trăim civilizat şi să ne putem bucură de o calitate a vieţii superioară celei prezente.

Am mai spus-o şi altă data, o spun şi acum, suntem singurii răspunzători pentru tot răul care ni se întâmplă şi tot singurii în măsură să-l îndreptăm.

– În concluzie, deficitul nostru de responsabilitate stă într-o eliminare din noi a minimului de respect față de alții și, implicit, față de noi, și a uitării moralei sociale, a bunului simț.

Și mă bucur, domnule Florin, că gândiți acest lucru și că observați discrepanța dintre *oraș* și *sat* în materie de mimare de noi comportamente, pe care o vedem și noi și mulți alții și care e o realitate de facto.

Însă vreau să mă întorc spre dv. și mai pronunțat și să vă întreb despre cum arătați în viața dv. personală...și, mai ales, să vă rog ne descrieți un moment de viață, în care dv. ați înțeles lucruri fundamentale, demne de aflat și de către alții.

– Sunt o persoană căreia nu-i plac *reflectoarele* aplecate asupra sa, de aceea vă voi răspunde ceva mai scurt.

Toate situaţiile, experienţele, ideile de moment sau principiile descrise mai sus fac parte din viaţa mea personală.

Cu toate că suntem fiinţe duale, formate din trup şi suflet, viaţa, din păcate, este una singură, *cea personală*.

Cred că tocmai acesta se constituie în lucrul fundamental, demn de aflat şi de către alţi: a recunoaşte cu sinceritate cum ai fost în trecut, cum eşti în prezent şi cum ţi-ai propus să fi în viitor.

Dacă ne-am asuma, fără ezitare, propria noastră identitate, propriul nostru temperament, propriul nostru caracter, am asista la mai puţine situaţii penibile, de genul cărora în care suntem prinşi *cu cioară vopsită*.

Sunt de părere că Dumnezeu ne-a înzestrat pe fiecare cu anumite calităţi şi, în acelaşi timp, ne-a dat liber arbitru pentru *a ne folosi* sau *nu* de ele.

De aceea nu toţi putem cânta la pian, scrie cărţi sau înota profesionist. Putem cocheta cu multe dintre ele, fără însă *a le desăvârși*.

Epilog

Cartea de față de interviuri e *cartea celor 10 zile* (10 - 20 ianuarie 2010) și a celor 5 oameni: unul întreabă și 4 răspund.

Întrebările mele au plecat prin email și răspunsurile s-au întors tot pe-acolo.

Nimeni nu a forțat pe nimeni să răspundă, ci fiecare a scris când a vrut...asumându-și însă răspunsurile.

Fiecare și-a scris partea lui cum a dorit, corectura, punerea în pagină, unele note de subsol și referințele de subsol, care elucidează anumite aspecte sau nume inserate în carte ne aparțin.

Când am scris articolul publicitar, al potențialului proiect al cărții-interviu am subliniat faptul că *e invitat oricine să participe*. Nu am pus opreliști, nu am întors spatele nimănui, nu am renunțat la nimeni.

Iar cei care au consimțit participării la formarea cărții și au răspuns ca atare au fost *co-scriitori surpriză*, nefiind nimic aranjat, stabilit de mai înainte, lucru care nu s-a petrecut nici în timpul scrierii cărții.

Nu am avut niciun plan prestabilit și, implicit, nici întrebări *contrafăcute*. Am întrebat ceea ce am simțit că trebuie să întreb, atunci, în momentul punerii întrebărilor.

Interviurile ca atare arată și *cine* sunt participanții la dialog și *ce* pot, dar și limitele lor. Limite *reale* sau *autocenzurări*.

În mod evident, cel mai determinat co-autor al cărții a fost domnul Răzvan, care și-a pledat cauza în pofida întrebărilor și remarcelor mele *dure* și ne-a dar o lecție importantă de civilitate și de dialog, iar decepția mea, probabil și a dv., a constat în faptul, că dialogul a devenit *imposibil* cu părintele Gabriel Militaru.

Domnul Bogdan Stârceanu, primul entuziast al proiectului cărții, ca și anterior, în cadrul *Colocviului internațional al comentariului decent* (15 septembrie-15 octombrie 2007)[69], cât și domnul Florin Șerban, recent

---

[69] A se vedea *partea întâia* a discuțiilor: http://bastrix.wordpress.com/colocviul-international-al-comentariului-decent-15-sept-15-oct-2007/ și *partea a doua*: http://bastrix.wordpress.com/colocviul-international-al-comentariului-decent-15-sept-15-oct-2007/colocviul-international-al-comentariului-decent-15-sept-15-oct-2007-xiv-xvi/.

prieten al proiectului nostru online, ne-au împărtășit din experiența și munca dumnealor pe cât au dorit, fapt îmbucurător.

Concluzia importantă a proiectului nostru comun e aceea că, la nivel online se pot face lucruri foarte valoroase, dacă oamenii își asumă valorile și crezurile personale, dacă vorbesc despre ei la modul *profund dialogic*.

Dialogul înseamnă adevărul tău, spus în mod franc, acceptând totodată, din partea convorbitorului tău, adevărul lui, fără să abdici de la starea dialogică.

Și numesc *stare dialogică* întreaga ta persoană, cu toate experiențele, achizițiile ei experențiale de tot felul, care dorește să se spună pe sine în fața altuia, altora.

Faptul că dintre cei 2500-3000 cititori zilnici, *direcți* ai platformei *Teologie pentru azi* doar 4 inși au vrut să discute cu noi, despre ei, despre ei și experiența lor arată, pe de o parte, un mare curaj și, în același timp, o mare responsabilitate.

Poate că mesajul proiectului de față e acesta: avem nevoie, la nivel online, de mai mult curaj responsabil, adică care să își asume identitatea în mod dialogic, creator, revoluționar în bine.

Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruş